

ОБГЪРНАТА ОТ СВЕТЛИНАТА

Бети Иди

Превод Мария Пъдарева

1992

**www.angeli-raja.eu
www.angels-heaven.org**

ТАЗИ КНИГА Е ПОСВЕТЕНА НА:

*На светлината, моя Бог и Спасител Исус Христос,
комуто дължа всичко, което имам.
Той е „стълба“, на който се облягам; без него бих паднала.*

*На своя чудесен съпруг Джо, който беше
човешка „скала“ от сила и насърчение.*

*На моите осем деца: Дона Мария, Черил Ан,
Глен Алън, Синтия Керъл, Джозеф Ли,
Стивън Джефри, Тобас Британ и Бети Джин,
които всички са „солта“, вкусът на моя живот.*

*И последно, но не най-малко, на моите осем
внучета: Курт Ендрю, Джесика Елизабет,
Захари Британ, Натали Катлин, Стефани Лий,
Ендрия Мегън, Дженифър Лин и Киона Мария.
Тези малки същества са скъпоценните камъни в моята корона.*

СЪДЪРЖАНИЕ

- (*) БЛАГОДАРНОСТИ
- (**) ПРЕДГОВОР
- (1) ПЪРВАТА НОЩ
- (2) НОЩТА СТАВА ПО-ДЪЛБОКА
- (3) МОЯТА СМЪРТ
- (4) ТУНЕЛЪТ
- (5) ОБГЪРНАТА ОТ СВЕТЛИНАТА
- (6) ЗАКОНИТЕ
- (7) ЛЕЧЕНИЕ И УМИРАНЕ
- (8) УЧИМ СЕ ОТ ОПИТ
- (9) ТЪКАЧНИТЕ СТАНОВЕ И БИБЛИОТЕКАТА
- (10) ГРАДИНАТА
- (11) ПОЗДРАВТЕЛНОТО ПРАЗНЕНСТВО
- (12) МНОЖЕСТВО СВЕТОВЕ
- (13) ИЗБИРАНЕ НА ТЯЛО
- (14) ПИЯНИЯТ ЧОВЕК
- (15) МОЛИТВА
- (16) СЪВЕТЪТ ОТ МЪЖЕ
- (17) СБОГУВАНЕТО
- (18) ЗАВРЪЩАНЕТО МИ
- (19) МОЕТО ВЪЗТАНОВЯВАНЕ
- (20) МОЯТ СПЕЦИАЛЕН АНГЕЛ
- (***) Американски бестселър за двойното преживяване на клинична смърт

(*)

БЛАГОДАРНОСТИ

Най-високо признание и любов към моя съпруг. Без неговата вяра в мен и любовта му, щеше да бъде почти невъзможно да напиша тази книга. Той се занимаваше с компютърните въпроси, давайки ми търпеливо първоначална насока. Тогава, пренебрегвайки своето ego, той издаде ръкописа ми. Той се хранеше пред телевизора и носеше белите си ризи един ден по-дълго, така че времето ми да бъде свободно да го прекарвам пред клавиатурата. Благодаря ти, миличък! Благодаря!

Моята любов и признание към скъпата ми приятелка Нанси Карлайн, чието сърце е препълнено с любов не само към нашия Спасител, но и към всекиго, когото тя среща. Нанси ме научи как по-свободно да изразявам любовта си. Тя ми показва отдаването си при помагане на другите, прекарвайки безброй часове с мен да пътува, за да говоря на хората, слушайки отново и отново разказа за моето преживяване, без никога да ѝ дотегне, а всякога насърчавайки ме да работя повече. Нанси първа ми помогна да основа фондацията за тази книга през 1987 г. Вярата ѝ в мен никога не се разколеба, когато се отказах от първите си опити, така че да мога да се грижа за болния си баща преди смъртта му през юли, 1991 г.

Задължена съм действително на Джейн Барфъс, която, след като присъства на три от моите беседи, написа очерк за моето преживяване на прага на смъртта, озаглавен „Духовен свят“. Тези бележки буквално обиколиха света. Като пряк резултат от бележките на Джейн, аз срещнах множество чудесни хора, които ме насърчаваха да довърша тази книга - и да пиша по-големи подробности.

(**)

ПРЕДГОВОР

От прочитането на „Обгърнатата от светлината“, аз научих повече за изживяванията на прага на смъртта, отколкото от който и да е опит в живота си, включително десетгодишно изучаване на преживявания на прага на смъртта, интервюирайки деца и възрастни, които са преживели клинична смърт. „Обгърнатата от светлината“ не е само разказ на Бети Иди за умиране през време на операция и възвръщане към живот; той е едно пътуване в значението на този живот. Спомням си едно момченце, което каза на родителите си, след като сърцето му беше спряло „Имам да ви кажа една чудесна тайна - качвах се по стълба към небето“. Този човек беше твърде млад, за да обясни какво има предвид. Тази книга съдържа тази същата чудесна тайна. Тя не е тайна относно живота след смъртта; тя е тайна за живота.

Изживяване на прага на смъртта фактически и изживяване на умиране. Ние всички ще имаме такова, когато умрем - богат или беден, убиец или светец. Смятала съм, че когато умираме, просто влизаме в мрак и приключваме живота си. Като лекар, грижещ се за критично болни, виждала съм да умират множество деца и възрастни, но никога не съм имала основание да мисля иначе. Чак след като отделих време да питам онези, които бяха оцелели след клинична смърт какво бяха преживели, аз научих, че процесът на умиране е често пъти весел и духовен. Нас не

ни очаква мрак при края на живота, а по-скоро любяща светлина - светлина, каза едно дете, която „има много хубави неща в себе си“.

Преживяванията на прага на смъртта не са причинени от липса на кислород в мозъка, лекарства или психологически стрес при страха от умирането. Близо двадесетгодишно научно изследване е документирало, че тези изживявания са естествен и нормален процес. Дори сме документирали участък от мозъка, който ни позволява да получим изживяването. Това означава, че изживяванията на прага на смъртта са абсолютно реални, а не халюцинации на ума. Те са така реални, както всяка друга човешка способност; те са така реални както математиката, както езикът, който говорим.

Само преди осем години моята изследователска група към Университета във Вашингтон и Датската болница в Сиатъл публикува тази информация в списанията по педиатрия на Американската Медицинска асоциация. Макар че това изследване беше повторено от изследователи и другаде по света, включително от Университета на Флорида, Бостънската Детска болница, и от Университета в Ултрехт в Холандия то все пак не е навсякъде разбрано от широката публика. За съжаление нашето общество още не е приело научните предимства на схващането на процеса на умиране през последните две десетилетия. Ние отчаяно се нуждаем отново да се научим, че сме духовни същества както и биологични машини. Така много от проблемите на нашето общество, включително кризата в здравеопазването, достойната смърт, култът към алчността, който доведе до банкрут икономиката ни, срамът на нацията поради бездомните жени и деца, всичко произлиза от липса на разбиране, че сме духовни същества, които взаимно зависят един от друг.

„Обгърнатата от светлината“ ни учи, че собственият ни индивидуален живот е важен и изпълнен със значение. Отново и отново бивам поразена, че онези, които са влезли в Божията светлина на края на живота, се завръщат с едно просто и хубаво послание: „Любовта над всичко...“ Ние създаваме собственото си обкръжение чрез мислите, които имаме... Изпратени сме тук, за да живеем цялостно живота си, да го живеем богато, да намираме радост в собствените си творби, да изпитваме и провал и успех, по свободна воля да направим живота си ликуващ и великолепен.“ Бети не се завръща от клинична смърт с грандиозни претенции за основание на нова църква или да произвежда чудотворни цырове за болести, а по-скоро с едно просто послание за любов. Значението на това, което изживяваме на прага на смъртта е това, което всички знаем, че е вярно, но, което сме забравили: „Трябва да се обичаме един другия. Трябва да бъдем мили, да бъдем толерантни, щедро да помагаме“.

Тази книга е действително един учебник за изживяване на прага на смъртта, написан като прост и чудесен разказ, който можем всички да разберем. Аз не съм имала преживяване на прага на смъртта, или дори духовно изживяване, което мога да идентифицирам и бях някак си скептична към онова, което хората споделяха с мен. Разбира се, най-трудната част за скептика, който иска да разбере, е да схване какво значи да си извън физическото си тяло или как смъртта може да бъде приятно изживяване. Книгата на Бети Иди илюстрира фазите на преживяването с превъзходен стил, който запълва тази празнина. Тя прави непознаваемото разбираемо.

Като започнала да умира тя почувствала тялото си да става по-безсилно и по-слабо. Тогава „Почувствах изблик на енергия, или отпускане вътре в себе си“.

Първото ми впечатление беше, че съм свободна. Нямаше нищо неестествено в изживяването“. Тогава тя срещнала духовете пазители, които ѝ помогнали да разбере важни неща за живота си, и после да разбере връзката си със семейството. Те ѝ помагали в преминаването в смъртта. Тя навлязла в мрак и пътувала в тъмен тунел. „Помислих, че това трябва да е долината на сенките на смъртта“, казва тя. „Никога през живота си не бях чувствала такова спокойствие.“

Нейното преживяване отговаря на въпроса, който хората ми задават от години насам относно преживяванията на прага на смъртта - въпроси на които не съм могла да отговоря. Тя описва направения обзор на живота ѝ в отвъдното и как не е била осъждана от другите, а по-скоро от самата себе си. Тя обяснява значението и причините на някои отрицателни преживявания на прага на смъртта и защо някои хора са дълбоко обезпокоени от своите преживявания. Тя обяснява защо често пъти животът е труден и защо лоши неща често се случват на добри хора. Тя обяснява защо хора, които са умрели често пъти нямат желание да се върнат в тялото. „Обременяващата тежест и студенина на тялото бяха отблъскващи,“ казва тя. „След радостта от духовна свобода, бях отново станала пленник на плътта.“

Бети не само че е имала преживяване на прага на смъртта като възрастна, но тя е била подготвена за него, като е имала такова преживяване като дете. Децата имат прости и чисти преживявания на прага на смъртта, несмущавани от религиозни или културни очаквания. Те не подтискат преживяването както често правят възрастните и не се затрудняват да приемат духовното намесване виждайки **Бога**. Никога няма да забравя едно пет годишно момиченце, което свенливо ми каза: „Аз говорих с **Исус** и той беше мил. Каза, че не ми е време да умирам.“ Децата запомнят своите преживявания на прага на смъртта далеч по-често, отколкото възрастните и като резултат от преживяването си изглежда по-лесно приемат и разбират като възрастни своята духовност. Ако като възрастни имат друго преживяване на прага на смъртта, то обикновено е изключително силно и пълно.

Бети Иди ни напомня, че значението на изживяванията на прага на смъртта е в това какво те ни учат за живеенето. Само преди няколко години ние бяхме решили, че в човека няма дух - и поради това няма живот след смъртта. Това беше довело направо до **неестествен страх от умиране**, който обзема живота ни и ни възпира да го живеем най-пълно. Бети ни учи, че познанието, че **умирането е духовно**, води не към желание да умираме, а по-скоро до желание да живеем по-пълно живота. „Сега зная, че действително има **Бог**,“ тя казва. „Не вярвам вече само във Всемирна сила... Аз видях любящо същество, което създаде всемира...“

Едно малко момиченце ми каза, че когато умряло, то научило „Имах нов живот“. Тя ми каза, че макар да е чувала за небето в Неделното училище, тя в действителност не го е вярвала. След като умряла и се завърнала към живот отново, тя почувствала, „Вече не се страхувам да умра, защото донякъде сега зная повече за това.“ Тя не искаше отново да умре, но по-скоро научи, че „животът е да се живее, а светлината е за по-късно...“ Попитах я как е по-различна поради преживяването, тя замълча задълго и каза: „Хубаво и да бъдеш мил.“

„Обгърната от светлината“ ни учи същия урок: „Ако сме добри, ще бъдем радостни.“ Бети попитала Исус: „Защо преди не знаех това?“ И казано и било: „Преди да можеш да почувстваш радост, трябва да почувстваш скръб.“ Това просто твърдение промени начина, по който аз схващам живота. То е нещо, което

„преди“ не знаех; фактически, бях го чувала през целия си живот. Давам си сметка след прочитането на книгата на Бети, че се нуждая да достигна отново прости истини, които съм знаела винаги, но съм ги пренебрегвала.

Като американска индианка по рождение, като дете Бети посещавала училище пансион. Пред училището имало голям надпис, който гласял: „Там, където няма проникновение, народът загива.“ Нашето общество е загубило разбиране за собствените си духовни вярвания и проникновения. Това направо доведе до жестоката бъркотия, която направихме със смъртта, когато пациенти умират скрити в болници, в бездушната компания на апаратура, а не в компанията на роднини и приятели. Ние сме забравили как да умираме, тъй като то не е повече част от обикновения ни живот. Забравили сме в същото време как да живеем. Джозеф Кембъл, големият митолог, посочи, че много от съвременните ни проблеми, от наркоманията до насилието в градовете във вътрешността идват директно от общата ни липса на духовно виждане. Забравили сме, че обикновеният ни живот е важен в духовно отношение.

Има велика тайна, която се съдържа в „Обгърнатата от светлината“. То е тайна, която вие вече знаете. То е нещо, което великите пророци и великите водачи са опитвали да ни кажат от хиляди години. Бети Иди я научи на прага на смъртта. Тя притежава силата да промени живота ви.

МЕЛВИН МОРЗ, Доктор по медицина

(1)
ПЪРВАТА НОЩ

Нещо не бе наред. Съпругът ми Джо беше напуснал болничната ми стая само преди няколко минути, но вече ме обхващаше някакво предчувствие. Щях да бъда сама през нощта, сама в навечерието на едно от най-страшните ми предизвикателства... Мисли за смърт започнаха да се прокрадват в ума ми. Мисли като тези не бяха ми идвали от години. Защо те бяха така проникващи сега?

Беше вечерта на 18 ноември, 1973 г. Бях постъпила в болницата да се подложа на частично отстраняване на матката. Като тридесет и една годишна майка на седем деца, която беше иначе в отлично здраве, бях решила да последвам съвета на моя доктор да претърпя операцията. И съпругът ми Джо и аз се чувствахме спокойни от решението. Аз все още се чувствах спокойна за решението, но нещо друго ме безпокоеше сега - нещо неопределено.

През годините на брака ни ние рядко сме прекарвали нощи разделени, и аз се опитвах да размишлявам за нашето семейство и особената близост, на която се радвахме. Въпреки че имахме у дома шест деца (едната беше умряла от Синдрома на внезапна детска смъртност, когато беше невръстна) ние неохотно ги оставяхме. Даже през вечерите на нашите „специални дати“ ние си оставахме у дома и предоставяхме на децата да ги планират вместо нас. Понякога те ни доставяха вечеря, осигурявайки дневната стая със светлина от свещи и пращящ огън в камината... Ние обикновено имахме и точно подходящата музика - може би не музиката, която ние бяхме избрали, но съвършена, независимо от това. Спомних си вечерта, когато ни сервираха китайска храна върху украсена масичка за кафе и се погрижиха за големи възглавници, на които да седнем. Те намалиха светлината, целунаха ни за лека нощ и се кискаха нагоре по стълбите. Джо и аз изглеждахме да сме намерили частица от небето тук на земята.

Размишлявах за това, колко щастлива бях да имам съпруг така любящ и внимателен като Джо. Той беше си взел отпуск от работата, за да бъде с мен преди да отиде в болницата и възнамеряваше да прекара още една седмица у дома докато аз се възстановявах. Той и двете ни най-големи дъщери, които бяха на петнайсет и четиринайсет години, вече крояха планове за една чудесна вечеря за благодарност.

Тревожното предчувствие ме обхвана по-плътено. Може би то беше тъмнината на стаята, ужасната тъмнина, от която се ужасявах като бях момиче... Или може би това зловещо усещане идваше от друго преживяване, преживяване в болница преди години, което все още ме изпълваше с въпроси и учудване.

Когато бях на четири години, родителите ми се бяха току-що разделили. Баща ми казваше „да се ожениш за жена индианка в ония години беше вероятно най-лошото нещо, което един бял мъж може да направи“. Той беше рус шотландо-ирландец, а тя беше чистокръвна индианка сиукс. Като седмата от десет деца, аз едва имах шанса да познавам някой родител преди те да се разделят. Майка ми се върна да живее в резервата, а баща ми отиде да живее в града при родителите си. По това време шест от нас децата бяхме настанени в католическо училище-пансион.

Беше тази първа зима в училището-пансион, когато развих ужасна кашлица и започнах да треперя постоянно. Четиридесет момичета деляхме обширна стая и си спомням, че една нощ оставих леглото си и отидох в леглото на сестра си Джойс. Двете лежахме заедно и плачехме - аз от треска, а тя, от страх за мен. Когато една от Сестрите дойде при нощната си обиколка, откри ме и ме върна в моето легло, което

беше влажно и студено от изпотяването. Джойс се опита да убеди сестрата за болестта ми, но не успя. Накрая, на третия ден бях заведена в болница.

Докторът ми постави диагноза коклюш и двойна пневмония и каза на една сестра да се свърже с родителите ми. Спомням си го, да ѝ казва, че не вярва да преживея нощта. Както лежах на леглото, горяща от треска, изглеждаше, че потъвам в сън и излизам от сън. Веднъж почувствах ръце на главата си и, поглеждайки нагоре, видях една сестра да се навежда над мен. Тя прокара ръце през косата ми и каза: „Тя е само едно дете!“ Няма никога да забравя добротата, която почувствах в тия думи. Сгуших се по-навътре в завивките и се почувствах на топло и доволна. Нейните думи ми донесоха спокойствие и аз си затворих очите да спя отново.

Събудих се при думите на доктора: „Твърде е късно! Изгубихме я!“, и почувствах завивките изтеглени над главата ми. Бях объркана. Защо беше твърде късно? Обърнах главата си и огледах стаята, което не беше нещо странно, въпреки че завивките бяха изтеглени върху лицето ми. Видях доктора и сестрата да стоят при леглото. Огледах стаята и видях, че беше изпълнена с по-силна светлина от преди. Леглото изглеждаше огромно за мен, и си спомням, че си мислех „аз съм като малка кафява буболечка в това голямо бяло легло“. После докторът се отдалечи и аз почувствах нечие присъствие наблизо. Изведнъж аз не лежах на леглото, а се намерих в нечий ръце. Погледнах нагоре и видях мъж с красива бяла брада да ме гледа. Неговата брада ме омая. Тя изглеждаше да искри със силна светлина, светлина, която идваше отвътре от брадата. Аз се закисках и прокарах ръцете си през брадата и я въртях на пръстите си. Чувствах се съвършено спокойна и щастлива с него. Той леко ме люлееше, полюшвайки ме в ръцете си и въпреки че не знаех кой е той, не исках никога да го оставя.

„Тя диша отново!“ сестрата извика и докторът се върна тичайки в стаята. Но тя беше различна стая. Бях преместена в по-малка, която беше много тъмна. Човекът с бялата брада си беше отишъл. Тялото ми беше мокро от треска, бях изплашена. Докторът включи осветлението и ме върна в първата стая.

Когато родителите ми пристигнаха, казаха им, че ме бяха почти загубили. Аз чувах думите, но още не ги разбирах. Как можех да съм била загубена, като бях там през цялото време. Но беше хубаво да съм с родителите си отново, с хора, които действително ме познаваха и обичаха - както човекът с бялата брада. Попитах ги кой беше този човек и къде е отишъл, но те не разбраха за какво говоря. Разправих им за доктора, който казваше, че е твърде късно и как човекът с бялата светлина беше дошъл и ме беше държал, но те нямаха отговори. Те никога нямаха отговор. Това преживяване щеше да си бъде мое, много да си го обичам, като оазис на любов в моя млад живот. Споменът никога не се промени и всеки път, когато се сецам за него получавам чувството на спокойствие и щастие, които имах в ръцете му.

Опитвах си да извикам тези спомени сега, когато тъмнината проникваше в стаята ми. От онези ранни дни, далеч от родителите ми, тъмнината ме е ужасявала. Сега, отново сама в мрака, странно усещане имаше в стаята. Смърт изглеждаше да се върти навсякъде около мен. Мислите ми изпълзяха с нея, обхванати от нея. Смърт. Смърт и **Бог**. Тези двамата изглеждаха вечно свързани. Какво ме очакваше от другата страна? Ако щях утре да умра, какво щях да намеря? Вечна смърт? Вечност с един отмъстителен **Бог**? Не бях сигурна. И какъв беше **Бог**? Надявах се само, че не беше какъвто го бях учила в пансиона.

Още мога да си спомня подробности от това първо училищно здание с огромните му тухлени стени и тъмните студени стаи. Верижна ограда отделяше спалнята на момчетата от тази на момичетата, а друга ограда обикаляше училището. Ние бяхме заключени вътре от света и едни от други. Още си спомням оная първа сутрин, когато братята ми бяха заведени в една сграда, докато сестрите ми и аз бяхме отведени в друга. Никога няма да забравя страха в очите им докато гледаха назад към нас за последен път. Мислех, че ще ми се пръсне сърцето.

Двете ми сестри и аз бяхме заведени в малка стая, където монахините ни намазаха с химикали против въшки и ни отрязаха косите. Тогава ни дадоха по две рокли на всяка, един цвят за едната седмица - другият за следващата седмица. Тези униформи щяха да помогнат да се идентифицират избягалите. Най-голямата ни сестра Телма, която наричахме Сис, беше отделена от нас и изпратена в друга стая за по-големи момичета. Онази първа нощ Джойс и аз се наредихме с другите момичета и марширувахме до стаята, където застанахме до леглата, докато Сестрата изсвири със свирка. Тогава ние бързо си легнахме, светлината беше загасена, а вратата заключена отвън. Да съм заключена в тази голяма тъмна стая беше ужасяващо за мен. Чаках уплашена в тъмното, докато накрая сънят милостиво ме завладя.

В неделя всички деца присъствахме в черква, което предостави на сестрите ми и на мен възможността да видим братята си от другата страна на параклиса. Докато се мъчех през струпаните момичета да мерна братята си, онзи пръв неделен ден, усетих чукване по главата си. Обърнах се и видях пръчка с гумена топчица на края. Сестрите ползваха това пособие да поправят поведението ни в черква и това беше само първият път от много такива, когато го усещах. Тъй като ми беше трудно да разбера какво означават камбаните и кога трябва да коленича, често бивах потупвана с пръчката. Все пак аз можех да виждам братята си, а това си заслужаваше наказанието на пръчката.

Преподаваха ни там за Бог и аз научих много неща, които никога не бях обмисляла. Казаха ни, че ние - индианците - сме езичници и грешници, и, разбира се, аз вярвах това. Предполагаше се, че монахините имат специално място в Божиите очи и ние учихме, че те са там, за да ни помагат. Те често биеха сестрите ми Телма с малък маркуч и после я принуждаваха да благодари на Сестрата, която го беше сторила или щеше да бъде бита отново. Тези бяха избраните от Бога слуги, както вярвах и затова започнах неизмерно да се страхувам от Бога. Всичко, което научавах за него усилваше този страх. Той изглеждаше гневен и нетърпелив и много мощен, което означаваше, че вероятно щеше да ме унищожи и изпрати направо в ада в Съдния Ден - или преди него, ако го разгневя. Този Бог от училище беше същество, което се надявах да не срещна никога.

Погледнах големия часовник на стената. Минути само бяха изминали откакто Джо си беше тръгнал. Само минути. Мъничката лампа над мивката в стаята ми даваше светлина, достатъчна само да образува тъмни сенки - сенки, които надвиснаха над въображението ми като кошмари от миналото. Умът ми трябва да препуска, мислех си. Тласкан от изолацията ми, умът ми препускаше през тъмните коридори на моите спомени. Трябваше да го контролирам, за да намеря покой или нощта щеше да бъде безкрайна. Овладях се и се опитах да намеря по-щастливи мисли от миналото си.

Лъч светлина започна да блести.

* * *

Брейнърд Индиън Трейнинг Скул се ръководеше от Уеслианските методисти. Няма никога да забравя как прочетох в първия си ден там големия надпис, който стоеше пред училището: „Където няма въображение, хората загиват“. Мислех, разбира се, че надписът се отнасяше до индианците и тъй като това беше подготвително училище ние бяхме там, за да се подготвим да имаме повече въображение. Тази мисъл беше може би подсилена от други надписи, които видях в града, като „Не се допускат индианци или кучета“.

Училището се оказа по-положително преживяване, отколкото бяха моите по-ранни такива. Ние се радвахме на уютна, по-малко формалистична атмосфера, а учителите изглежда преценяваха човека в учениците. Научих, че Бог означава различни неща за различните хора. Вместо разгневения отмъстителен Бог, какъвто бях успяла да познавам преди, тези хора ни учеха за един по-щастлив Бог, който беше доволен, когато ние бяхме щастливи. В нашата преданост хората често викаха Амин и Алилуя и мина време докато навикна на техните внезапни изблици. Въпреки че открих, че има различни начини на виждане на Бога и неговото почитане, мисля, че останах убедена, че той беше все пак Богът, който щеше да ме накаже ако някога умра е се явя пред него.

През време на летата аз посещавах и лютеранската и Баптистската черкви и понякога Армията на Спасението. В коя черква присъствах тогава не изглеждаше така важно, както фактът, че съм присъствала. Любопитството ми относно Бог растеше докато съзрявах, понеже разбирах, че той играе по-голямата роля в живота ми. Само не бях сигурна каква беше тази роля или как тя щеше да ми повлияе като растях. Аз се приближавах към него с молба да получа отговор, но не чувствах, че той ме чува. Изглеждаше, че думите ми само се разпиляват във въздуха. Когато бях на девет години събрах кураж да попитам училищната ни старша сестра дали вярва, че има Бог. Чувствах, че ако някой действително знаеше, това беше тя. Но вместо да ми отговори на въпроса, тя ме плесна и попита как се осмелявам да поставя под въпрос неговото съществуване. Тя ми каза да коленича и се моля за прошка, нещо което направих. Но знаех, че бях осъдена за ада поради липсата на вяра себе си - понеже бях питала за съществуването на Бог. Сега бях сигурна, че никога няма да бъда опростена.

По-късно онова лято аз се преместих при баща си и преживях нещо, което ме скова от страх. Една вечер, като си легнах, отворих пердетата на прозореца до мен и лежах там, взирайки се в звездите и в преминаващите облаци, нещо което обичах да правя още от много малка. Изведнъж окото ми долови лъч бяла светлина, слизаща от облак и замръзнах от страх. Той се придвижваше насам, натам като чели ни търсеше, търсеше някого. Аз знаех, че това беше **Исус** идващ във Второто Пришествие и изпищях колкото можех. Бяха ме учили, че той ще се промъкне като крадец в нощта и ще вземе със себе си праведните и ще изгори грешниците. Минаха часове, докато баща ми можа да ме успокои, убеждавайки ме накрая, че това е само прожектор, известявайки пристигането на карнавал в града... Беше първият прожектор, който бях виждала. Затворих пердето и не разглеждах звездите известно време.

Моето изследване на истинската същност на **Бога** продължи. Спомням си, че посещавах различни черкви и запаметявах множество писания от Новия Завет. Стигнах до вярването, че когато човек умре, духът му остава в гроба с тялото до деня на възкресението, когато Христос ще дойде и праведните ще се възнесат с него. Често мислех за това, още изпитвайки ужас пред собствената си смърт и мрака, който ще последва.

(2)
НОЩТА СТАВА ПО-ДЪЛБОКА

Пердетата в болничната стая бяха спуснати сега. Бях ли ги спуснала? Погледнах часовника отново, почти станах да видя дали не беше включен. Времето изглежда беше спряло. Необходимо беше да говоря с някого. Може би сестра щеше да дойде да ме посети, или още по-добре, можех да телефонирам у дома. Пресегнах се през леглото и взех телефона. Момент по-късно той звънесе и Дона, нашата петнайсет годишна дъщеря се обади. Тя незабавно попита дали съм наред. Беше чудесно да чуя загрижеността в гласа ѝ. Казах ѝ, че всичко е добре, но че съм малко самотна. „Татко още не се е у дома“, каза тя. Сърцето ми замря. Така отчаяно исках да говоря с него. „Мамо? Добре ли си?“ попита тя, а аз казах: „Да, добре съм“. Но това, което исках да кажа беше „Моля, набери татко и го върни! Изпрати го тук колкото може по-скоро!“. Мрачните ми предчувствия се усилваха.

Чух гласчетата по телефона: „Искам да говоря с мама.“ „Хей, дай ми телефона!“ „Ще кажа на татко.“ Звуковете от дома ме накараха да се чувствам по-добре. Прекарах следващия половин час казвайки лека нощ на всяко от децата. Но когато окачих слушалката, самотата отново ме обгърна като покривало. Стаята изглеждаше потъмня, а разстоянието между болницата и дома ни почувствах като милион мили, по-скоро, отколкото като само от другата страна на града. Семейството ми беше за мен самият живот и да бъда далеч от него ме плашеше, нараняваше. Но докато си мислех отново за всяко от децата си и за съпруга си Джо, почувствах се по-добре, и по този въпрос никой на света не може да ме убеди, че само след часове няма да ме е грижа дали някога ще се върна при тях у дома отново - че фактически ще се моля да не се връщам при тях.

Всякога съм мислела, че съпругът и децата ми накрая ще заместят семейството, което ми е липсвало в моето детство. Бях си обещала, че когато се ожения и имам собствено семейство, то ще представлява за мен най-важното нещо и най-голямото ми убежище. Обещах си, че ще обичам съпруга си и ще остана с него в добро и зло, че децата ни ще могат винаги да разчитат, че ние ще сме заедно...

Когато навърших петнайсет бях изпратена да живея при майка си. Баща ми считаше, че една съзряваща млада дама трябва да бъде с майка си - не в училищепансион или пък с него. Майка ми намери също, че се нуждае от детегледачка, докато работи пълен работен ден. Така че ме взеха от училище и останах у дома да се грижа за най-малката си сестра. Тъй като прекарвах всеки ден у дома, започнах да изпитвам съжаление към себе си, наблюдавайки съседските хлапета да отиват сутрин на училище и да се връщат следобед. Още не бях напълно наясно какво ще означава за мен образованието когато порасна, но знаех, че ми липсва дружбата с приятели и с другите ми братя и сестри. След кратко време започнах да разбирам, че единственият изход за мен беше да се ожения и да създам свое собствено семейство. Чувствах, че животът ми се ръководи от потребностите на другите и че губех правото на някакво лично щастие. Исках собствени дрехи, собствено легло, собствен дом. Исках съпруг, на когото да се доверя, който всякога ще ме обича, независимо какво ще се случи в живота ни.

Не беше чудно тогава, че се влюбих безнадеждно в съседското момче и се омъжих за него следващата пролет. Баща ми беше непрекъснато против, но аз живеях с майка си и тя ме подкрепи. Бях петнайсетгодишна и съвсем незапозната с изискванията на едно истинско семейство. Незрялостта на двамата и фактът, че

двамата имахме далеч различни цели в живота сложиха край на брака ни шест години по-късно. Мечтата ми беше разбита, а душата ми наранена и ѝ трябваше много търпение и любов, за да оздравее. Все пак никога не съжалих за този брак, понеже той ми даде четири хубави деца. Първите ми бяха две момичета, Дона и Черил, после имах син Глен. Най-малката ни Синтия, умря на три месеца от СИДС.

Срещнах Джо на танц на Коледа, след развода ми. Той беше установен на Базата на Въздушните Сили край Рено, Невада, където тогава живееше. Джо също беше преживял развод и когато го опознах, намерих, че имаме нещо много общо. Той имаше среда, подобна на моята и желание за здраво семейство. Изглеждаше, че си подхождаме някак си. Даже децата ми искаха той да бъде с нас, може би повече отколкото аз исках отначало и скоро дойде време да се оженим.

От начало всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да бъде истина. У Джо имаше нежност, каквато не бях чувствала преди. Той беше страхотно търпелив с децата, все пак достатъчно решен те да отговорят на обичта му. Те се бореха кой да е пръв на вратата да го приветства, когато се връща вечер от работа. Джо беше „татко“ за тях от началото - във всяко отношение.

Ние искахме да останем заедно и това, съчетано с нарастващата ни зрялост, е спойката, която ни държеше заедно през годините. Тъй като се местехме от място на място и се приспособявахме в нашия собствен живот, ние просто изпълнявахме задължението си да си вършим работата и да запазим семейството цяло, независимо от цената. Нашите желания се отнасяха първо до семейството и после до самите нас.

През юли на 1963 г. Джо беше преместен във военновъздушната база Рандолф във Сан Антонио, Тексас. Компютрите правеха своя дебют и Джо беше натоварен да учи компютърно програмиране. През време на четирите ни години в Тексас, аз родих две момчета, Джозеф младши и Стивън Джефри.

Ние изживяхме сън, станал действителност. Имахме нова кола и нова къща с климатична инсталация. Хлапетата имаха много дрехи, а аз имах възможността да си стоя у дома и се грижа за тях. Чувствах се действително благословена. Сигурността и радостта, които изпитвах сега изглеждаха цяла вечност отдалечени от училището-пансион и самотата на моето детство и разбития брак. Но, все пак знаех, че нещо липсва.

Аз продължавах да се моля, но връзката ми с **Бог** изглеждаше далечна и изпълнена със страх. Знаех, че Той беше отговарял на молитвите ми от време на време - както след развода ми; когато се бях молила за някого, любящ и търпелив, който да помогне да отгледам децата си. Той буквално ме беше отвел до Джо. Вярвах, че **Бог** е истински и обича своите чеда, въпреки неговото проповядване на отмъщение - но аз нямах представа как да въплътя тази любов в своя живот или как да я споделя с децата си. Обсъждах въпроса с Джо и предложих да започнем да посещаваме черква. Той не беше никак ентузиазизиран, главно поради по-ранни преживявания, които му бяха отнели илюзиите относно религията. Уважавах неговата позиция, но все пак търсех начин да внеса по-силно чувство за религиозно вярване в семейството ни. Ние посещавахме няколко местни черкви, но не се чувствахме задоволени след време аз просто изоставих нещата. Моите вярвания относно религията щяха да останат несигурни в продължение на много години.

Болногледачката влезе в стаята ми и прекъсна мислите ми. Тя носеше малка чашка със сънотворни таблетки, но аз отказах да ги взема поради отвращението си

към почти всеки вид лекарство. Страхът ми от медикаменти траеше отдавна и рядко вземах даже аспирин, предпочитайки вместо това да изтърпявам главоболие или болест. Болногледачката излезе от стаята и аз отново останах с мислите си. В пълната уединеност на нощта сега мислите ми се въртяха около операцията, която предстоеше само след часове. Всичко щеше да бъде наред?! Бях чувала много разкази за хора, починали на операционната маса. Аз щях ли да бъда още една такава. Картини на гробища изпълваха ума ми. Извиквах във въображението си сцени с надгробни камъни и кръстове около вратовете на скелети в заровени ковчези. Започнах да блуждая из последни ритуали, нещо за което бях чувала в младостта си. Опитвах се да си обясня защо мъртвите носеха кръстове. Дали за да покажат на **Бог**, че са светци. Или те бяха грешници, които се нуждаеха от закрила срещу демоните на ада? Униинето ме обхвана по-силно, тъмнината все повече ме налягаше и аз се протегнах към звънеца и повиках болногледачката.

„Имате ли под ръка от онези таблетки?“ попитах, когато тя влезе. За момент тя ме погледна озадачено, но ми донесе таблетките. Взех ги и благодарих докато тя намали светлината и затвори вратата. След малко ми се доспа и накрая казах молитвите си и заспах...

(3)

ВТОРИЯТ ДЕН

Утрото дойде бързо със слънчева светлина прокрадваща се през краищата на пердетата. Операцията беше планирана за обяд. Можех или да се събудя и да чакам часове, или можех да се наслаждавам на лукса да заспя. Още бях зашеметена от таблетката за сън или бях, може би, изтощена от страха и безпокойството от предишната нощ. Сега при слънчевата светлина, озаряваща стаята, аз се отпуснах и започнах да размишлявам за последния път, когато бях в болница. Страховете ми от предишната нощ бяха слаби в сравнение със страховете ми тогава. Този път поне знаех какво се предполагаше да се случи.

* * *

Джо напусна Въздушните Сили в 1967 г. и ние разглеждахме много възможности за избор за него в нова гражданска кариера. Компютрите ставаха нова работа сами по себе си и неговият опит му даваше квалификация за започване на нова кариера, където той искаше. Всичко, което трябваше да решим, беше в коя част на страната искаме да живеем. Накрая избрахме да се преместим в северозападния Пасифик, където Джо щеше да заеме длъжност в една голяма космическа корпорация. Смятахме, че климатът щеше да бъде желан контраст на горещо и сухо време, на което бяхме свикнали в Тексас. Също щяхме да можем да живеем близо до моя баща и жена му, които сега живееха на северозапад.

Скоро след преместването ни там, аз забременях с нашето седмо дете. Това не беше изненадата, която искахме. Смятайки, че имаме всички деца, за които можехме да се грижим подobaващо - пет живи деца - бяхме взели предпазни мерки за предотвратяване на бременност. Предишните ми шест бременности бяха отслабили тялото ми и лекарите не ме насърчиха за друго дете.

В третия месец започнах да изпитвам спазми и кървене. Лекарите ми казаха, че изкарвам ембрионална тъкан. Поради това и други усложнения, те бяха сигурни, че скоро ще абортирам. Бях приета в болница за една седмица, тъй като кървенето продължаваше. Очаквахме тялото ми да се освободи от увредения ембрион по естествен път. Скоро се изясни, че бременността продължава, нямаше да свърши и един от лекарите предложи да обмисля абортиране. Той смяташе, че бебето ако се износи до края, щеше да се роди най-вероятно с липсващи части на тялото. Нямах причини да се съмнявам в него. След като го обсъдихме с Джо, ние решихме да се подложим на операция.

Деня преди насрочения аборт бях в болницата, за да бъде изследвана от друг екип от лекари и те бяха съгласни, че трябваше да продължим, така както беше планирано. Точно когато последният лекар минаваше покрай мен, за да напусне стаята каза: „Не можем да разберем защо малкият човек се държи там вътре“. Почувствах студена тръпка да минава през мен, както и мисълта: „Не прави това! Ти трябва да родиш това дете! Той иска да се роди!“

Когато тази вечер Джо дойде да ме посети в болницата, аз му обясних какво бях казали лекарите и му казах за впечатлението си, че това дете трябва да се роди. Ние разговаряхме за продължаване на бременността и сдобиването с деформирано дете. Никой от нас не искаше да го стори, а аз знаех, че нямаше да мога до се помирят, ако сега абортирам това дете. Джо се съгласи, че трябваше да го задържим и ние се срещнахме с лекарите оная нощ и обяснихме нашите чувства. Те бяха непреклонни. Трябваше да абортирам проклетия зародиш. Те казаха, че никой лекар не би одобрил продължаването на бременността и че те, положително нямаше да бъдат част от това нещо.

Бях освободена от болницата на следващия ден и започнах да търся лекар, който би ме приел при моите условия. Накрая намерих един млад лекар, който беше току-що започнал частна практика, след като беше прекарал няколко години във Въздушните Сили. Той чувстваше някакво сродство с Джо поради общата им среда и се съгласи да ме приеме като пациентка. Той виждаше някаква възможност детето да живее, но също се боеше, че то ще се роди с деформации. Постави ме на леглото и ми даде списък с предписания, които трябваше да следвам.

Джо и хлапетата бяха великолепни, грижейки се за къщата, а аз използвах времето да взимам домашни учебни курсове и да завърша средното си образование. С отлитането на месеците бързо се приближавахме до очакваната за мен дата и аз се почувствах безкрайно изплашена. Подготвихме децата за вероятния резултат, че бебето щеше да се роди или уродливо, възможно с липсващи части от тялото му, или че можеше да умре. Джо и аз се опитвахме да се успокояваме един другото често припомняйки си моето впечатление от чути от лекаря думи: „Това малко човече още се държи там вътре“. Това беше по времето, когато болниците не допускаха бащи в родилните помещения и мисълта да срещна раждането на това дете без Джо до мен беше ужасяваща. Макар че болничният екип се съгласи да позволи на Джо да остане с мен през време на раждането, те бяха загрижени относно неговата възможна реакция. Те му казаха, че ако припадне или му прилошее през време на изпитанието, тяхната първа грижа ще бъде за мен. Той беше помолен да подпише, че се отказва от претенции, което ги освобождава от отговорност към него.

Родилните болки започнаха и аз влязох в болницата на 19 юни 1968 г. Бях така изплашена, че тялото ми се тресеше неконтролируемо. Джо стоеше до мен в родилното помещение, държейки ръката ми и галейки главата ми. Той трябваше да

носи зелен халат и бяла маска както лекарите. Сиво-сините му очи се опитваха да ме успокоят, но аз можех да кажа по свиването и издуването на маската, че той беше толкова изплашен, колкото и аз. Докато раждането наблизаваше, ние си стискахме ръцете.

Когато бебето се роди, аз наблюдавах очите на лекарите. Разбрах незабавно, че нашият страх и тревога в продължение на месеци са били напразни. Той положи бебето на корема ми така, че да мога да го държа, а аз и Джо бързо го разгледахме от главата до петите. Започнахме да плачем. Нашият син беше така съвършен и здрав, както което и да е друго бебе, родено някога.

Макар че за нищо не бих променила решението си, моята бременност взе своя дан от тялото ми. През следващите няколко години множество проблеми изникнаха и мойт лекар предложи да отстрани матката ми. След обстойно обмисляне и обсъждане с Джо, аз реших да последвам лекарската препоръка и датата на операцията беше определена.

Сега, сутринта на операцията, нова сестра влезе и ме събуди. Тя искаше да ми постави инжекция морфин, за да заспя в подготовка за операцията. Видя ми се забавно, че тя ме будеше, за да ме върне към сън. Вероятно щях да се засмея, но вече чувствах действието на наркозата във вените си, разпростираща топлината в тялото ми. Лекарят трябва да бе дошъл тогава, понеже чух гласа му да казва: „Готова ли е?“ И всичко бавно потъмня.

Беше следобед, преди да възстановя част от съзнанието си. Мойт лекар седеше до мен, казвайки, че операцията е била успешна и че трябва скоро да се почувствам по-добре. И аз си спомням, че си мислех, „Това е великолепно. Сега най-после мога да си почина и да престана да се тревожа за операцията.“ И отново заспах.

Онази нощ се събудих и се огледах наоколо. Макар че бях в стая за двама, бях самичка. Другото легло беше празно. Стаята беше весело декорирана със светло раирани в оранжево и жълто тапети. Крещящи, но весели, мислех си. Забелязах две болнични стойки, два шкафа, телевизор и голям прозорец до леглото си. Бях помолила за прозорец, понеже в детството си бях страдала от клаустрофобия. Навън беше тъмно и единственото осветление в стаята беше нощната лампа над мивката до вратата... Позвъних за сестрата и поисках вода. Тя каза, че ми бяха давали лед порано следобед, но аз не си спомнях да съм получавала такъв. Тя каза още, че съпругът ми и приятели дошли да ме посетят, но аз не можех да си спомня да съм ги виждала. Обаче съзнавах факта, че гримът ми беше в безпорядък и, че в действителност, не държах някой да ме види, когато не знаех за това. А после, халатът ми - като погледнах надолу, разбрах, че той покриваше едва само най-същественото. Трябваше да поговоря с Джо за довеждането на приятелите му при мен.

В девет часа сестрата донесе лекарството ми за вечерта. Освен лека болка от операцията, чувствах се добре. Взех таблетките и се нагласих да погледам малко телевизия преди спане. Трябваше да съм задрямала, понеже като погледнах отново часовника, часът беше девет и половина, и аз изведнъж се почувствах замаяна и имах внезапна нужда да позвъня на Джо. Намерих телефона и някак си успях да набера номера. Не си спомням разговора - така се изморих, че всичко, което исках да правя беше да спя... Успях да загася телевизора, после да изтегля нагоре одеалото под врата си. Започнах да усещам студ до костите си и да се чувствам по-слаба от когато и да е било преди.

(4)
МОЯТА СМЪРТ

Отново трябва да съм задрямала за малко, но не за дълго, понеже часовникът още показваше девет и половина. Изведнъж се събудих с най-странно усещане. Инстинктът някак си ме предупреждаваше за надвиснала опасност. Огледах стаята наоколо. Вратата беше полузатворена. Мъжделивата светлина още светеше над малката мивка до вратата. Почувствах се особено нащрек и страхът ми нарастваше. Сетивата ми подсказваха, че бях сама и можех да почувствам тялото си да става все по-леко и по-леко.

Протегнах се да достигна шнура до леглото и да се опитам да извикам сестрата. Но колкото и да се опитвах, не можех да се помръдна. Имах ужасно усещане за потъване, като че ли и последните капки кръв се изцеждаха от мен. Чувах лек бръмчащ звук в главата си и продължавах да потъвам, докато почувствах тялото си да става неподвижно и безжизнено.

После почувствах изблик на енергия. Беше като че ли облекчение вътре в мен, а духът ми изведнъж беше изтеглен навън през гръдния ми кош нагоре, като че ли чрез огромен магнит. Първото ми впечатление бе, че бях свободна. Нямаше нищо неестествено в преживяването. Бях над леглото, кръжейки близо до тавана. Усещането ми за свобода беше безкрайно и изглеждаше като че ли ще бъде така завинаги. Обърнах се и видях едно тяло да лежи в леглото. Бях любопитна да узная кое беше то и незабавно започнах да се спускам към него. След като бях работила в ЛПН, аз познавах добре вида на мъртвото тяло и като стигнах до лицето, познах, че то бе безжизнено. Тогава го разпознах - беше моето собствено. Онова на леглото беше моето тяло. Не се изненадах, не се изплаших. Просто почувствах някакъв вид симпатия към него. То изглеждаше по-младо и по-красиво отколкото го помнех, а сега беше мъртво. Беше като че ли бях съблякла употребявана дреха и я бях оставила настрана завинаги, нещо, което беше тъжно, тъй като тя бе още добра - имаше останала възможност за употреба. Дадох си сметка, че никога преди не се бях виждала триизмерно, бях се виждала само в огледалото, което е плоска повърхност. **Но очите на духа виждат в повече** измерения, отколкото очите на тленното тяло. Виждах тялото си откъм всички посоки едновременно - отпред, отзад, отстрани. Видях аспекти на чертите си, които не съм познавала никога преди, придаващи цялостност, завършеност на моя вид. Може би затова не се познах отначало.

Новото ми тяло беше безтегловно и безкрайно подвижно и аз бях очарована от новия си начин на съществуване. Въпреки че бях изпитвала болки от операцията преди минути, сега не изпитвах никакво неразположение. Бях изцяло, във всяко отношение, свършена. И си мислех, „Това е, което съм в действителност.“

Вниманието ми се върна към тялото. Разбрах, че никой нямаше представа, че бях умряла и чувствах необходимост да кажа някому. „Мъртва съм“, мислех, „а тук няма кой да узнае!“ Но преди да мога да се раздвижи, трима мъже изведнъж се появиха до мен. Те носеха красиви светло кафяви мантии, а един от тях имаше качулка отзад на главата си. Всеки носеше злато-обшит пояс, вързан около кръста, с отпуснати надолу краища. Някакъв блясък се излъчваше от тях, но не необикновено светъл и тогава си дадох сметка, че мека светлина идваше от моето собствено тяло и че нашите светлини се преливаха заедно около нас. Не се страхувах. Мъжете изглеждаха на около седемдесет или осемдесет години, но някак си разбирах, че те бяха скала на времето,

различна от земната. Имах впечатлението, че бяха много по-стари - че бяха древни. Схващах у тях голяма духовност, познания и мъдрост. Вярвам, че те ми се явиха в мантии, за да предизвикат впечатлението за тези добродетели. Започнах да мисля за тях като за монаси - главно поради мантиите - и знаех, че мога да им се доверя. Те ми заговориха.

Те са били с мен от „вечности“, казаха. Аз не разбрах това напълно, бях имала трудности в разбирането на концепцията за вечност, да оставим настрана вечности. Вечността за мен винаги е била в бъдещето, но тези същества казаха, че са били с мен от вечности в миналото. Това ми беше по-трудно да схвана. Тогава започнах да виждам в ума си картини от едно много отдавнашно време, от едно съществуване преди моя живот на земята, от мои взаимоотношения с тези хора „преди“. Докато тези сцени се разгръщаха в ума ми, аз знаех, че ние действително се бяхме познавали едни други от „вечности“. Развълнувах се. Фактът за един преди-земен живот кристализираше в ума ми и аз разбрах, че смърт означаваше фактически „раждане наново“ в един по-възвишен живот на разбиране и познание, който се простираше напред и назад във времето. И аз знаех, че тези бяха моите най-добри приятели в този по-възвишен живот и че те бяха избрани да бъдат с мен. Обясниха, че те, заедно с още други са били мои ангели-пазители през моя живот на земята. Но аз чувствах, че тези трима бяха специални, че са били също мои „служещи ангели“.

Те казаха, че съм умряла преждевременно. Някак си създавах чувство на спокойствие и ми казаха да не се тревожа, че всичко ще бъде наред. Докато това усещане дойде към мен, аз почувствах тяхната дълбока любов и загриженост. Тези чувства и други мисли ми бяха съобщени от дух на дух - от разум на разум. Отначало помислих, че си служат с устата, но това беше, понеже бях навикнала с „говорещи хора“. Те общуваха много по-бързо и пълноценно, по начин, по който се отнасяха като към „чисто познание“. Най-близката английска дума да го определим е телепатия, но даже и тя на описва напълно начина. Аз чувствах техните вълнения и намерения. Чувствах любовта им. Изживявах техните чувства. И това ме изпълваше с радост, понеже те ме обичаха толкова много. Предишният ми език, езикът на тялото ми, беше наистина ограничен, и разбрах, че предишната ми възможност да изразя чувства е била почти несъществуваща, сравнена с възможността на духа да общува по този чист начин.

Имаше много неща, които те искаха да споделят с мен и които аз исках да споделя с тях, но всички знаехме, че важността на момента имаше преднина. Изведнъж помислих за съпруга и децата си и бях загрижена как щеше да им се отрази моята смърт. Как съпругът ми можеше да се грижи за шест деца? Децата как щяха да карат без мен? Имах нужда да ги видя отново, поне да задоволя собствената си загриженост.

Единствената ми мисъл бе да напусна болницата и да отида при семейството си... След толкова много години на очакване на семейство, на усилия да закрепя семейството си сплотено, сега се боях, че щях да ги загубя. Или, може би, боях се, че те щяха да ме загубят.

Незабавно започнах да търся изход и забелязах прозореца. Минах бързо през него и излязох навън. Скоро щях да науча, че не трябва да използвам прозореца, че можех да напусна стаята от всяка една точка. Само поради бавните ми мисли (и заради това ограничение) за смъртните помислих да ползвам прозореца. Дойде ми на ума, че бях в „начин на бавно придвижване“, понеже още мислех с езика на физическото си тяло, докато моето духовно тяло фактически можеше да преминава

през всичко, което е било плътно за мен преди. Прозорецът е бил затворен през цялото време.

Отиването ми у дома беше мъгла. Започнах да се движа с огромна скорост, след като разбрах, че можех, и едва забелязвах дърветата, профучаващи под мен. Не вземах решение, не избирах посока - само мислех за дома и знаех, че отивам там. След момент бях в къщата си и се намерих да влизам в дневната стая.

Видях съпруга си да седи в любимото си кресло и да чете вестник. Видях децата да тичат нагоре-надолу по стълбата и знаех, че се очакваше да се приготвят за лягане. Две от тях се биеха с възглавници - фактически нормална процедура при лягане на нашите деца. Нямах желание да общувам с тях, но бях загрижена за живота им без мен. Докато ги наблюдавах поотделно през ума ми минаваха различни сцени за тях, давайки ми възможност да видя напред живота на всеки един от тях. Стигнах до познанието, че всяко едно от децата ми беше на земята **за свое собствено изпитание**, че макар да ги бях мислела за „мои“, бях грешала. Те бяха индивидуални духове като самата мен, с разум, който се е развил преди живота им на земята. Всеки един имаше свободна воля да изживее живота си, както е избрал. Знаех, че тази свободна воля не бива да им бъде отказвана. Те бяха само оставени на моята грижа. Въпреки че сега не си спомням каква, знаех, че децата ми си имат своя собствена програма за живота и когато я изпълнят, те също щяха да завършат престоя си на земята. Аз предвиждах някои от техните предизвикателства и трудности, но знаех, че това щеше да е необходимо за техния растеж. Нямах място за скръб или страх. Накрая всяко от децата ми щеше да бъде добре, и аз знаех, че щеше да мине само кратък момент преди да бъдем всички отново заедно. Чувствах се окъпана от спокойствие. Съпругът ми и скъпите ми деца, това семейство, което бях чакала толкова дълго, щяха да бъдат добре. Знаех, че можеха да продължават така и тогава и аз можех.

Бях доволна от това разбиране и чувствах, че ми се разреши да го достигна, за да бъде по-лесно преминаването ми през смъртта.

Сега бях изпълнена с желанието да продължавам собствения си живот и да преживея всичко, което ме очакваше. Бях докарана отново в болницата, но не си спомням придвижването - изглежда, че е станало мигновено. Видях тялото си, още лежащо на леглото, около два фута и половина под мен и леко наляво. Моите трима приятели бяха още там, чакайки ме. Отново почувствах любовта им и радостта, която изпитвах, помагайки ми.

Докато бях изпълнена с любовта им, някак си разбрах, че беше време за мен да се придвижа. Знаех също, че моите скъпи приятели, монасите, нямаше да дойдат с мен.

Започнах да чувам връхлитащ звук.

(5) ТУНЕЛЪТ

Когато се намирате в присъствие на огромна енергия, вие знаете каква е тя. Сега аз я знаех. Дълбок, тътнеш, връхлитащ звук започна да изпълва стаята. Чувствах зад него мощ, движение, което изглеждаше неумолимо. Но въпреки че звукът и силата

бяха страховити, аз бях отново изпълнена с много приятно усещане - почти хипнотично. Чувах звънци или далечни камбани, звънтящи наоколо - хубав звук, който никога няма да забравя. Мрак започна да обгръща моето съществуване. Леглото, светлината при вратата, цялата стая започнаха да се замъгляват, а аз бях незабавно изтеглена нагоре в голяма, въртяща се тъмна маса.

Почувствах се, като че ли бях погълната от огромно торнадо. Не можех да виждам нищо освен плътна, почти осезаема тъма. Тъмнината беше нещо повече от липса на светлина. Не приличаше на нищо познато ми преди. Здравият ми разум казваше, че трябва да съм ужасена, че всички страхове от моята младост трябва да се надигнат, обаче вътре в тази черна маса аз изпитвах дълбоко приятно чувство на благоразположение и спокойствие. Чувствах как се придвижвам напред през нея и виещият звук отслабна. Бях в наклонено положение, движейки първо краката, главата леко повдигната. Скоростта стана така невероятна, че чувствах, че светлинни години не можеха да я измерят. Но тишината и спокойствието също нарастваха, и чувствах, че може да остана в това чудесно състояние завинаги и знаех, че ако исках, можех.

Имах представа, че и други хора, както и животни пътуват с мен, но на разстояние. Не можех да ги виждам, но усещах, че тяхното преживяване беше същото като моето. Не чувствах никаква лична връзка с тях и знаех, че те не представляват заплаха за мен, така че скоро загубих представа за тях. Усещах обаче, че имаше някои, които не се придвижваха напред като мен, а се мотаеха из тази чудесна тъмнина. Те или нямаха желанието, или просто не знаеха как да постъпят. Но не беше страшно.

Чувствах някакъв оздравителен процес. Любов изпълваше тази въртяща се, движеща се маса, и аз потъвах все по-дълбоко в нейната топлина и тъмнина и се радвах на своята сигурност и спокойствие. Мислех си: „Това трябва да е долината на мъртвите.“

Никога в живота си не бях чувствала по-голямо спокойствие.

(6) **ОБГЪРНАТА ОТ СВЕТЛИНАТА**

Видях точица светлина в далечината. Черната маса около мен започна да приема повече формата на тунел и аз чувствах, че пътувам през него даже с по-голяма скорост, устремена към светлината. Бях инстинктивно привлечена от нея, макар че отново чувствах, че други може да не са. Докато я приближавах, забелязах фигурата на човек, изправен в нея, със светлина, струяща навсякъде около него. Като приближих, светлината стана блестяща - блестяща отвъд всяко описание, далеч по-блестяща от слънцето - и аз знаех, че никои земни очи в естественото си състояние не можеха да погледнат към тази светлина, без да се ослепят. Само духовни очи можеха да я издържат и да я оценят. Докато приближавах, започнах да се изправлям.

Видях, че светлината непосредствено около него беше златна, като че ли цялото му тяло имаше златен ореол около себе си и аз можех да видя, че златния ореол се разпръсква от него и разпростира в блестяща великолепна белота, която достигаше известно разстояние. Усещах неговата светлина да прелива в моята буквално и чувствах моята светлина привлечена от неговата. Беше така, като че ли имаше две лампи в една стая, двете светещи, светлините им сливайки се заедно. Трудно е да кажеш къде свършва едната и къде започва другата - те просто стават една светлина.

Въпреки че неговата светлина беше по-ярка от моята собствена, осъзнавах, че моята светлина също ни осветяваше. И докато нашите светлини се сливаха, чувствах като че ли бях пристъпила в неговия образ, и чувствах буквално експлозия от любов.

Това беше най-безусловната любов, която някога съм изпитвала и като видях ръцете му отворени да ме приемат, аз отидох към него, получих най-съвършената прегръдка и повтарях, повтарях: „У дома съм, у дома съм. Накрая аз съм у дома.“ Долавях неговия огромен дух и знаех, че всякога съм била част от него, че в действителност никога не съм била далеч от него. И знаех, че бях достойна да бъда с него, да го прегръщам. Знаех, че са му известни всички мои грехове и грешки, но те нямаха значение точно сега. Той искаше само да ме държи и да споделя своята любов с мен, и аз исках да споделям своята с него.

Не съществуваше въпрос кой беше той. Знаех, че той е моят Спасител и Приятел, и **Бог**. Той беше **Исус Христос**, който всякога ме е обичал, даже когато си мислех, че ме мрази. Той беше самият живот, самата любов и неговата любов ми даваше пълнота от радост, даже преливаща. Знаех, че го бях познавала от началото, дълго преди земния ми живот, понеже духът ми го помнеше.

През целия си живот съм се бояла от него, а сега видях, знаех, че той беше моя най-добър приятел. Внимателно той разтвори ръцете си и ме върна да застана достатъчно далеч, за да погледна в очите му и каза: „Твоята смърт е преждевременна, още не е твоето време.“ Никакви думи, някога изричани, не бяха прониквали в мен повече, отколкото тези. Дотогава не бях чувствала цел в живота. Аз просто се бях шляела, търсейки любов и добрина, но без някога действително да зная дали моите постъпки са били правилни. Сега, в неговите думи, аз почувствах една мисия, една цел; не знаех каква беше тя, но знаех, че животът ми на земята не е бил без значение.

Не беше още моето време.

Моето време щеше да дойде, когато моята мисия, моята цел, моето предназначение в този живот бъдат изпълнени. Имах причина да съществувам на земята. Но въпреки че разбихах това, духът ми се бунтуваше. Означаваше ли това, че трябва да се върна? Аз му казах, „Не сега, никога не мога да те оставя.“

Той разбра какво имам предвид, но любовта му и неговата благосклонност към мен никога не се разколебаха. Моите мисли продължаваха да препускат: „Това ли е **Исус Христос**, **Бог**, съществото, от което съм се бояла през целия си живот? Той не е нищо подобно на това, което съм си мислила. Той е изпълнен с любов.“

Тогава в ума ми започнаха да идват въпроси. Исках да зная защо бях умряла, така както умрях - преждевременен, но как моят дух беше дошъл при него преди възкресението. Аз още боравех с ученото и вярванията от моето детство. Неговата светлина започна сега да изпълва ума ми и на въпросите ми се отговаряше, преди даже да съм ги задавала напълно. Неговата светлина беше познание. Тя притежаваше възможност да ме изпълни с цялата истина. Тъй като добивах доверие и оставях светлината да се влива в мен, въпросите ми идваха по-бързо отколкото мислех за възможно и им беше отговаряно също толкова бързо. А отговорите бяха абсолютни и пълни. В страховете си бях тълкувала смъртта погрешно, бях очаквала нещо, което не беше такова. Гробът никога не е бил предназначен за духа, а само за тялото. Не чувствах пръст Божий, че съм грешала. Имаше само усещането, че една проста истина за живота беше заместила моята грешка. Разбрах, че той беше **Синът на Бог**, макар че той самият също беше **Бог** и че той беше избрал още преди сътворението на света

да бъде наш Спасител. Аз разбрах или по-скоро помнех неговата роля като **Творец** на земята. Неговата мисия беше да дойде на света да преподава любов. Това познание беше нещо повече от спомен. Нещата се връщаха към мен от дълго време преди живота ми на земята, неща, които бяха нарочно изключени от мен посредством един „воал“ от забора при раждането ми.

Докато още въпроси извираха от мен, долових неговото чувство за хумор. Почти смеейки се, той предложи да намаля темпото. Можех да узная всичко, което желая. Но аз исках да узная всичко отначало докрай. Моето любопитство всякога е било мъчение за родителите и съпруга ми - а понякога и за мен - сега то беше благословено и аз тръпнех от свободата да научавам. Бях обучавана от Учителя! Моето разбиране беше такова, че можех да схвана цели томовете в един миг. Беше нещо като че ли можех да погледна една книга и да я разбера от един поглед - като че ли можех да седя само, докато книгата ми се разкриваше във всяка подробност, напред и назад, отвътре и отвън, всеки нюанс и възможно загатване. Всичко в един миг. Докато схващах едно нещо, повече въпроси и отговори щяха да се явяват, всички построени един върху друг и взаимодействащи си, като че ли цялата истина беше вътрешно свързана. Думата „вездесъщ“ никога не е била по-изпълнена със значение за мен. Познанието проникваше в мен. В известен смисъл то стана аз и бях поразена от своята способност да разбирам тайните на Вселената, просто размишлявайки върху тях.

Исках да зная защо имаше толкова много църкви по света. Защо **Бог** не ни беше дал само една църква, една чиста религия? Отговорът дойде за мен с най-чистото разбиране. **Всеки от нас, беше ми казано, се намира на различно равнище на духовно развитие и разум.** Поради това човек е подготвен за различна степен на духовно познание. Всички религии на земята са необходими, защото има хора, които се нуждаят от това, на което те учат. Хората от една религия може да нямат пълно разбиране на Божието евангелие и никога няма да го имат, докато са в тази религия. Но тази религия се използва като стъпало към по-нататъшно разбиране. Всяка една църква запълва духовни нужди, каквито може би, другите не могат да запълнят. **Никоя църква не може да отговори на нуждите на всекиго, на всяко ниво.** Когато някоя личност издигне своето ниво на познание относно **Бог** и своя собствен вече напредък, той може да изпита недоволство от учението на своята сегашна църква и да потърси някоя различна философия или религия да запълни тази празнота. Когато това се случи, той е достигнал друго ниво на познание и ще жадува за по-нататъшна истина и познание и за друга възможност за растеж. И на всяка стъпка от пътя, тези възможности ще бъдат давани.

След като получих това познание, аз разбрах, че нямаме никакво право да критикуваме някоя църква или религия по какъвто и да било начин. Те са ценни и от значение в своя вид. Много специални хора с важни мисии са били поставени във всички страни, във всички религии, навсякъде, където има живот, където биха могли да се свържат с други. Съществува пълнота в Евангелието, но повечето хора няма да я достигнат тук. За да се домогнем до тази истина, ние трябва да се вслушаме в Духа и да излезем от егото си.

Исках да науча целта на живота на земята. Защо сме тук? Докато се греех от любовта на **Исус Христос**, не можех да си представя защо някой дух би напуснал доброволно този чудесен рай и всичко, което той предлага, светове да изследва, идеи да твори и знание да придобива. Защо някой би искал да отиде на земята? В отговор, аз си спомних сътворението на земята. Действително го преживях, като че ли се извършваше отново пред очите ми. Това беше важно. **Исус** искаше аз вътрешно да приема това познание. Той искаше да знае как съм се чувствала, когато е станало

сътворението. А единствения начин да го направи беше аз да го видя отново и да почувствам това, което съм почувствала преди.

Всички хора като духове в преди-смъртния свят са взели участие в сътворението на земята. Ние сме почувствали тръпката да бъдем част от него. Ние сме били с **Бог** и знаехме, че той ни е създал, че бяхме собствените му деца. Той беше доволен от нашето развитие и изпълнен с абсолютна любов към всеки един от нас. **Исус Христос** също беше там. Разбрах, за моя изненада, че **Исус** беше същество отделно от **Бог**, със своя **божествена цел** и аз узнах, че **Бог** беше наш общ баща. Моето протестантско възпитание ме беше учило, че **Бог Бащата** и **Исус Христос** са едно същество. Когато бяхме всички събрани, **Бащата** обясни, че идването на земята за известно време щеше да подпомогне нашия духовен растеж. Всеки дух, определен да дойде на земята, помагаше при планиране условията на земята, включително законите на смъртните, които щяха да ни управляват. Те включваха законите на физиката, както ги познаваме, ограниченията на телата ни и духовните сили, които бихме могли да достигнем. Ние подпомагахме **Бог** в развитието на растителния и животински живот, който щеше да съществува тук. Всичко беше сътворено от духовна материя преди да бъде създадено физически - слънчеви системи, слънца, звезди, луни, планети, живот на планетите, планини, реки, морета и т.н. Аз видях този процес и тогава, за да го разбера по-нататък, казано ми беше от Спасителя, че духовната творба би могла да се сравни с един от нашите фотографски отпечатъци; **духовната творба би била като ясен, блестящ отпечатък, а земята би била неговия тъмен негатив. Тази земя е само сянка на красотата и величието на нейната духовна творба, но тя е тази, от която се нуждаем при нашия растеж.** Беше важно да разбера, че **ние всички сме помагали при създаването на нашите условия тук.**

Много пъти творческите мисли, които имаме в този живот са резултат от **невидимо вдъхновение**. Много от нашите важни открития и даже технологическо развитие **са били създадени първо в духа** от феноменални духове. После индивиди на земята са получавали вдъхновението да създадат изобретения там. Разбрах, че **има жива, динамична връзка между духовния свят и човечеството** и че ние се нуждаем от духовете, които са от другата страна, за нашето развитие. Видях също, че **те са много щастливи да ни помагат по какъвто начин могат.**

Видях, че в пред-тленния живот ние сме познавали и избирали мисията си в живота. Разбрах, че положението ни в живота се базира на целите на тази мисия. Чрез божествено познание ние научавахме какви щяха да бъдат много от нашите изпитания и преживявания и съответно се подготвяхме. Ние се свързвахме с други - членове на семейството и приятели - да ни помогнат да изпълним мисията си. Имахме нужда от помощта им. Ние дойдохме като доброволци, всеки един нетърпелив да учи и опита всичко, което **Бог** е създал за нас. Знаех, че всеки от нас, който е взел решението да дойде тук, беше един смел дух. Даже най-малко развитият сред нас тук, беше силен и доблестен там.

Беше ни дадена свобода да действаме сами тук. Нашите собствени постъпки определят пътя на нашия живот и ние можем да променяме или пренасочваме живота си по всяко време. Разбрах, че това беше съдбоносно; **Бог** даде обещание, че няма да се намесва в живота ни, освен ако ние го помолим. И тогава той, чрез своето всеведущо познание ще ни помогне да достигнем нашите справедливи желания. Ние бяхме благодарни на тази възможност да изразим свободната си воля и да упражним нейната сила. Това щеше да позволи на всеки един от нас да постигне велика радост или да избере това, което ще ни донесе тъга. Изборът щеше да бъде наш, чрез нашите решения.

Фактически бях облекчена да откроя, че Земята не е нашият естествен дом, че не водехме началото си оттук. Бях удовлетворена да видя, че **Земята е само временно място за обучение и че грехът не е нашата истинска същност**. Духовно ние сме на различни степени на светлина - което означава познание - и поради нашето божествено духовно естество, ние сме изпълнени с желанието да вършим добро. Земната ни същност, обаче, постоянно се противопоставя на духа ни. Видях колко слаба е плътта. Но тя е упорита. Въпреки че духовното ни тяло е пълно със светлина, истина и любов, то трябва постоянно да се бори, за да превъзмогва плътта и това го прави по-силно. **Онези, които наистина са се развили, ще намерят съвършена хармония между своята плът и своя дух, хармония, която ще ги благослови в мир и ще им даде способност да помагат на другите.**

Докато учим да живеем по законите на това сътворение, ние се учим как да изпълняваме тези закони за наше собствено благо. Ние научаваме как да живеем в хармония с творческите сили около себе си. **Бог** ни е дал индивидуални способности, на някои повече, на други - по-малко, съобразно нуждите ни. Докато се ползваме от тези способности, ние се учим как да работим със законите и накрая да ги разберем и превъзмогнем ограниченията на този живот. Чрез разбирането на тези закони, ние по-добре можем да обслужваме тези, които са около нас. Каквито и да станем тук, в тленното, то е без значение, освен ако е направено за полза на другите. Нашите дарби и способности са ни дадени, за да ни помагат да служим. И, служейки на другите, ние израстваме духовно.

Преди всичко, беше ми показано, че любовта е върховна. Видях, че наистина без любов ние сме нищо. Ние сме тук, за да си помагаме едни на други, да се грижим за всеки един, да разбираме, да прощаваме и да служим един на друг. Ние сме тук, за да изпитваме любов към всеки един човек, роден на земята. Тяхната земна форма може да бъде черна, червена, кафява, красива, грозна, слаба, дебела, богата, бедна, умна или невежа, но ние не бива да съдим по тази външност. Всеки дух има способността да бъде изпълнен с любов и безсмъртна енергия. В началото всеки притежава някаква степен светлина и истина, които могат да бъдат развити по-пълно. Ние не можем да измерваме тези неща. **Само Бог познава сърцето на човека и само Бог може да съди съвършено.** Той познава нашия дух; **ние виждаме само временната сила и слабост.** Поради собствената си ограниченост, ние рядко можем да надникнем в сърцето на човека.

Узнах, че каквото и да направим, за да покажем любов, то си заслужава: усмивка, дума за насърчение, дребен жест за пожертване. Ние израстваме чрез тези постъпки. Не всички хора са привлекателни, но когато намерим някого трудно да го обичаме, то често се дължи на това, че той ни напомня нещо вътре в нас самите, което ние не харесваме. Научих, че трябва да обичаме враговете си - било поради яд, омраза, завист, огорчение и отказа за прошка. Тези неща разстройват духа. **Ние ще трябва да си дадем сметка за това как се отнасяме към другите.**

При получаването на плана на сътворението, ние пеехме, изпълнени с радост и с Божията любов. Бяхме изпълнени с радост, като виждахме растежа, който щяхме да достигнем тук на Земята и щастливите връзки, които щяхме да създадем помежду си.

Тогава наблюдавахме как беше сътворена Земята... Наблюдавахме как нашите духовни братя и сестри влизаха във физически тела за връщането си на Земята, всеки изпитвайки болките и радостите, които щяха да им помогнат за техния напредък. Ясно си спомням, че наблюдавах американските пионери да прекосяват континента и че се

радвах, когато издържах своята трудна задача и изпълниха мисията си. Знаех, че само тези, които имаха нужда от този опит бяха поставени там. Видях ангелите, радващи се за тия, които издържах своето изпитание и скърбящи за онези, които се не успяха. Почувствах, че мнозина от нас, които не бяхме там, не бяхме дорасли за задачата, щяхме да бъдем отвратителни пионери и причина за повече страдания за други. Така както някои от пионерите или хора от други ери не биха издържали изпитанията на днешния ден.

Когато всички тези неща достигнаха до мен, аз разбрах съвършенството на плана. Видях, че всички доброволно заемаме своите позиции и състояния в света и че всеки от нас получава повече помощ, отколкото осъзнава. Видях безусловната любов на **Бог** отвъд границите на всяка земна любов, излъчваща се от него към всички негови деца. Видях ангелите, застанали до нас, чакайки да ни помогнат, радващи се на нашите постижения и радости. Но преди всички аз видях **Христос**, Създателят и Спасителят на Земята, мой приятел и най-близкия, който всеки от нас може да има. Аз се разтопявах от радост, докато бях в неговите ръце и бях успокоявана - у дома най-после. Бих дала всичко, което е по силите ми, всичко, което някога съм била, за да бъде изпълнена отново с тази любов - да бъде обгърната в обятията на неговата безкрайна любов.

(7) ЗАКОНИТЕ

Намирах се още в присъствието на Господ, с топлината на обливащата ме още негова светлина. Не ми беше известно да се намирам на някое определено място, за пространството около нас или за други същества. Той виждаше всичко, което и аз виждах, в действителност той ми предоставяше всичко, което виждах и разбирах.

Аз останах в неговата светлина и въпросите и отговорите продължаваха. Диалогът между нас беше фактически нараснал в скорост и обхват, докато изглеждаше, че всеки аспект от битието може да бъде покрит. Умът ми се връщаше отново на законите, които ни управляват тук и неговото познание започна да се излива в мен. Чувствах определено удоволствие от негова страна, радост да сподели това с мен.

Разбрах, че **има много закони, чрез които сме управлявани - духовни закони, физически закони и всемирни закони** - за повечето от които ние имаме само слабо понятие. **Тези закони са създадени, за да изпълнят една цел и всички закони се допълват взаимно.** Когато разпознаем тези закони и се научим как да ползваме техните положителни и отрицателни сили, ние ще имаме достъп до мощ отвъд представите ни. Когато нарушим един от тези закони, отивайки срещу естествения ред, ние сме прегрешили.

Разбрах, че всички неща са били създадени с духовна сила. Всеки елемент, всяка частица от създанието има разум в себе си, който разум е изпълнен с душа и живот и така има възможността да изпитва радост. Всеки елемент е независим да действа сам за себе си, да отговаря на законите и силите, около себе си; когато **Бог** говори на тези елементи, те отговарят и се радват да се покорят на думата му. Чрез естествените сили и закони на създанието **Христос** сътворил Земята.

Научих, че като живеем точно по законите, които ни управляват, ще продължаваме да бъдем благословени и ще получаваме все по-голямо познание. Но разбрах също, че нарушаването на тези закони, „прегрешенията“ ще отслабят, а може би и разрушат всичко, до което сме достигнали до това време.

Съществува причина и действаща връзка с греха. Ние причиняваме много от собствените си наказания чрез постъпките, които извършваме. Ако замърсяваме околната среда, например, това е „грех“ спрямо земята и ние жънем естествените последици от нарушаването на закона на живота. Може да загубим физически сили или да умрем, или може да причиним другиму да отслабне физически или да умре поради нашите постъпки. Има също така грехове срещу плътта като преяждане или недояждане, липса на физически упражнения, злоупотреба с лекарства (което включва употребата на субстанции, които не са в хармония с устройството на тялото ни) или други физически омаломощаващи действия. Никой от тези „грехове на плътта“ не е по-голям от друг. Ние сме отговорни за телата си.

Видях, че на всеки дух му е дадена собственост върху тялото му. Докато живеем като тленни, **НАШИЯТ ДУХ е този, който контролира тялото, привеждайки в подчинение апетита и страстите му.** Всичко от същността на духа е проявено в плътта, но плътта и свойствата на плътта не могат да завладяват духа срещу волята на духа - духът вътре в нас е този, който избира. Той е духът, който управлява. За да станем свършени, колкото може да стане едно смъртно същество, трябва да доведем ум, тяло и дух в цялостна хармония. За да станем свършени в духа, ние трябва да добавяме в тази хармония, както **Исус** - любов и праведност.

Целият ми дух искаше да вика от радост, когато тези истини достигнаха до мен. Аз ги разбрах и **Исус** знаеше, че аз разбирах всичко, което той ми разкриваше. Духовните ми очи се отвориха отново и аз видях, че **Бог** е сътворил много вселени и че той контролира елементите в тях. Той има власт над всички закони, енергия и материя. **В нашата вселена има положителни и отрицателни енергии, и двата вида енергии са съществени за творчество и развитие... Тези енергии имат разум - изпълняват нашата воля. Те служат с готовност. Бог има абсолютна власт над двете енергии.** Положителната енергия е точно това, което бихме помислили, че е: светлина, доброта, любезност, любов, търпение, милосърдие, надежда и т.н. И отрицателната енергия е точно това, което бихме помислили, че е: мрак, омраза, страх (най-голямото оръжие на Сатаната), нелюбезност, нетърпимост, егоизъм, отчаяние, обезкуражаване и т.н.

Положителната и отрицателната енергия работят противопоставени една на друга. И когато ние възприемем тези сили, те стават наши служители. Положителното привлича положителното, а отрицателното привлича отрицателното. Светлината се придържа към светлина, тъмнината обича тъмнина. Ако станем главно положителни или главно отрицателни, ние започваме да се свързваме с други като нас. Но **НИЕ ИМАМЕ ИЗБОРА ДА СТАНЕМ ПОЗИТИВНИ ИЛИ НЕГАТИВНИ.** Просто като имаме позитивни мисли и казваме позитивни думи, ние привличаме позитивна енергия. Видях, че това е положението. Видях различни енергии да обкръжават различни хора. Видях как думите на един човек действително се отразяват на енергийното поле около него. Думите сами по себе си - вибрациите във въздуха - привличат един или друг тип енергия. Желанията на човек имат подобен ефект. В мислите ни има енергия. Ние създаваме нашето собствено обкръжение чрез мислите, които имаме. Физически това може да отнеме известно време, но духовно, то е мигновено. Ако осъзнавахме силата на нашите мисли, щяхме да ги съдържаме по-внимателно. Ако разбирахме страхотната сила на нашите думи, бихме **ПРЕДПОЧЕЛИ МЪЛЧАНИЕТО** пред нещо почти негативно. С нашите мисли и

думи, ние създаваме собствената си слабост или сила. Някои ограничения и радости произхождат от сърцето ни. Можем всякога да заместим негативното с позитивно.

Понеже нашите мисли могат да повлияят на тази безкрайна енергия, те са извор на творчество. Всяко творчество започва в ума. То трябва първо да бъде мислено. Надарените хора са способни да ползват въображението си, за да творят нови неща - и чудесни, и ужасни. Някои хора идват на тази Земя с вече добре развити сили на въображение и видях, че някои злоупотребяват с тази сила тук. Някои хора ползват отрицателна енергия, за да създадат вредни неща - съобщения или думи, които могат да рушат. Други ползват своето въображение по позитивен начин, за подобряване на хората около себе си. Тези хора действително създават радост и са благословени. Съществува буквална сила в творчеството на ума. Мислите са дела.

Разбрах, че животът се живее най-пълно във въображението, че по ирония, въображението е ключът към действителността. Това е нещо, което никога не бях предполагала. Изпратени сме тук, да живеем живота напълно, да го живеем богато, да намираме радост в собствените си творения, били те нови мисли или неща, или чувства, или преживявания. Ние трябва да създаваме собствения си живот, да прилагаме дарбите си и да изживяваме и провал, и успех.

С цялото това разбиране, аз отново схванах, че ЛЮБОВТА ИМА ВЪРХОВЕНСТВО. Любовта трябва да управлява. Всякога любов направлява духа и духът трябва да бъде укрепен, за да управлява ума и тялото. Навсякъде откривах естествените, присъщите повели на любовта. ПЪРВО ТРЯБВА ДА ОБИЧАМЕ ТВОРЕЦА. Това е най-великата любов, която можем да изпитаме (въпреки, че можем да не знаем това, докато не сме го срещнали). После ТРЯБВА ДА ОБИЧАМЕ СЕБЕ СИ. Разбрах, че без чувство на любов към себе си, любовта, която изпитваме към другите е **фалшива**. Тогава трябва да обичаме всички други така, както себе си. Както виждаме светлината на **Христос** в **себе си**, ние ще я видим също и в **другите**, и ще стане невъзможно да не обичаме в тях тази част от **Бог**.

Когато останах в блясъка на Спасителя, в неговата абсолютна любов, аз си дадох сметка, че когато съм се бояла от него като дете, аз фактически съм се отдалечавала от него. Той никога не се е отдалечавал. Сега видях, че той е като слънце в моята галактика. Аз се движех все около него, някога по-близо, понякога надалеч, но неговата любов никога не угасваше.

Разбрах, че други хора са били оръдие на отдалечаването ми от него, макар че не изпитах огорчение, нито ги осъждах. Видях как **мъже и жени с власт над мен бяха станали плячка на негативната енергия и ме бяха учили на вяра в Бога чрез страх**. Целите им са били положителни, но действията - **отрицателни**. Поради своите собствени страхове те използваха страха, за да контролират другите. Те сплашваха подвластните си „да вярват в **Бог**, да се боят от **Бога** или да отидат в Ада“. Това ме възпираше да обичам истински **Бог**. Отново разбрах, че страхът е противоположност на любовта и най-голямото оръжие на Сатаната. Тъй като се боях от **Бога**, аз не можех да го обичам истински, нито можех да обичам чисто себе си или другите. Законът на любовта беше нарушен.

Христос продължаваше да ми се усмихва. Той беше доволен от моето удоволствие от ученето, от моето възмущение от преживяното.

Сега знаех, че действително има **Бог**. Не вярвах повече само в една всемирна Сила, а виждах Човека зад тази Сила. Видях едно любещо същество, което сътвори вселената и постави цялото познание в нея. Видях, че той ръководи това познание и контролира неговата сила. Разбрах с чисто познание, че **Бог** иска да станем такива, какъвто е и той и че е вложил в нас богоподобни качества, като сила на въображение и творчество, свободна воля, разум и преди всичко, възможността да обичаме. Разбрах, че в действителност той иска ние да заимстваме от небесните сили и че вярвайки, че сме в състояние да направим така, ние ще можем.

(8) ЛЕЧЕНИЕ И УМИРАНЕ

Този поток от разбиране се изливаше, естествено, в присъствието на Спасителя, от точка към точка, всеки елемент от истина, минаващ към следващия. След като научих за **двете главни енергийни сили във вселената**, двете подчинени на властта на **Бог**, аз видях как тези сили могат да ни въздействат физически. Помнейки, че духът и умът имат страхотно влияние над плътта, видях, че **ние буквално притежаваме силата да влияем на своето собствено здраве**. Видях, че духът е мощен във всеки един от нас, че той може да даде сила на тялото да парира заболяване или веднъж болно тялото, може да направи то да оздравее. Духът има силата да контролира ума, умът контролира тялото. Размишлявайки често над този принцип, аз си припомнях писанието: „защото както човек мисли в сърцето си, такъв е и той“ (Притчи 23:7).

Нашите мисли имат изключителна сила да привличат отрицателни или положителни енергии около нас. Когато най-сетне те привлекат отрицателните, резултатът може да бъде едно отслабване на защитата на тялото. Това е особено вярно, когато отрицателните ни мисли са концентрирани върху самите нас. Разбрах, че ние сме в най-концентрираното в себе си положение, когато се намираме в депресия. Нищо не може да изсмуче толкова много нашите естествени сили и здраве, както продължителната депресия. Но когато направим усилието да се измъкнем от себе си и започнем да се концентрираме върху нуждите на другите и как да им служим, ние започваме да оздравяваме. Служенето е балсам и за духа, и за тялото.

Цялото лекуване е **отвътре**. **Нашият дух лекува тялото**. Сигурните ръце на един лекар могат да извършат операция и медицината може да осигури идеално условия за здраве, но **духът е който предизвиква оздравяването**. Едно тяло без дух не може да бъде излекувано - то не може да живее дълго. Показаха ми, че клетките на тялото ни са програмирани да **доставят живот безкрайно**. Отначало те са били програмирани да се регенерират, да заместят стари клетки, които са станали безполезни или увредени, така че животът да не свършва. Но нещо е променило това, не ми беше показано какъв точно е бил процесът, но разбрах, че „смърт“ беше проникнала в човечеството в Райската градина и ми показаха че взети там решения създали условия, които правят невъзможен вечния живот в тленност. (Точен отговор заинтересуваният ще намери на **1300 страници от книгите НОВОТО ОТКРОВЕНИЕ** на интернет на чешки език www.universe-people.cz или на английски език www.universe-people.com – бележка на изработилия)

Нашите тела трябва да умрат, но силата вътре в нас още съществува, използвайки вяра и позитивна енергия да промени клетките ни така, че да можем да бъдем излекувани - ако е справедливо. Трябва да помним, че **Божията воля** всякога **взема участие** в лекуването.

Показано ми беше, че много от заболяванията в живота ми бяха резултат от депресия или чувството, че не съм обичана. Видях, че често съм се поддавала на **негативни** разговори със себе си, като: „О, моите болки и мъки“, „Не съм обичана“, „Вижте страданията ми“, „Не мога да понеса това“ и още много други. Внезапно видях това аз, аз, аз във всички изказвания. Видях степента на своята егоцентричност. Видях също така, че не само поддържах тези негативизми, назовавайки ги свои, но и допусках навлизането им в живота си. Тялото ми тогава изживяваше един вид самоизпълващо се пророчество: „Горко ми“ беше преведено на тялото ми като „Болна съм“. Никога преди не бях мислила за това, но сега виждах колко е ясно, че съм била част от проблема.

Разбрах, че **позитивният разговор със самата мен слага началото на процеса на оздравяването**. Веднъж идентифицирали болестта или проблема, трябва да започнем да произнасяме с думи неговото лекарство. Трябва да отстраним от ума си мислите за болестта и да започнем да се концентрираме върху нейното лечение. После трябва да облечем с думи това лечение, позволявайки им да допринесат към силата на мислите ни. Това създава едно вълнение в умовете около нас, тогава те се раздвижват, работейки за излекуването ни. Разбрах, че тази вербализация (изказване с думи) може да се осъществи най-лесно с молитва. Ако е справедливо да бъдем излекувани, тогава **Бог** ще ни помага в процеса на оздравяване.

Не бива да отричаме присъствието на болестта или проблема, трябва просто да отречем тяхната сила над нашето божествено право да ги отстраним. Трябва да живеем чрез вяра, не чрез преценка. Преценката е включена в познавателния, аналитичния ум. Той рационализира и уточнява. **Вярата се управлява от духа**. Духът е емоционален, възприемащ и придава субективен характер. А, както при всяко друго качество, начинът да придобием вяра е да практикуваме да я ползваме. Ако се научим да ползваме това, което имаме, ние ще получаваме повече. Това е духовен закон.

Развиването на вярата е като засаждането на семена. Даже ако някои семена паднат отстрани, ние все пак ще получим някаква жътва. Всяка проява на вяра ще ни благослови. И колкото по-опитни ставаме (а ние ще ставаме опитни, ако практикуваме), толкова по-голяма ще бъде жътвата ни от вяра. **Всяко нещо твори според собствения си вид**. Това също е духовен закон.

Сега започнах истински да разбирам **силата на духа върху тялото** и видях, че духът функционира на ниво, за което повечето от нас **нямат представа**. Знаех, разбира се, че умът създаваше мислите ми и че тялото извършваше действията ми, но духът е бил загадка за мен. Сега разбрах, че духът е загадка за повечето хора. Разбрах, че той функционира без обикновено умът да има дори представа за това. Духът общува с **Бог** в качеството на приемателен механизъм, който получава познание и прозрение от него. Беше важно за мен да разбера това и аз си представях, че той трябва да прилича на проводник на флуоресцираща светлина в тялото ни. Когато светлината блести, сърцето ни е пълно с прозрение и любов. Тя е тази енергия, която дава на тялото живот и сила. Видях също, че светлината може да бъде намалена, а духът отслабнал от негативно преживяване - от липса на любов, от насилие, сексуална злоупотреба или други увреждащи преживявания. Чрез отслабване на духа, тези преживявания отслабват също и тялото. Тялото може да не заболее, но тогава е уязвимо, докато духът се зареди отново. Ние можем да презаредим собствения си дух като служим на другите, имаме вяра в **Бог** и просто се отворим за позитивна енергия чрез позитивни мисли. Ние го контролираме. Изворот на енергия е **Бог** и той всякога е

там, но ние трябва да го уловим. Трябва да приемем силата на **Бог**, ако искаме да се радваме на нейното действие в живота си.

За своя изненада, аз разбрах, че повечето от нас бяха подбрали болестите, от които щяха да страдат и за някои болестта, която щеше да сложи край на живота им. Понякога оздравяването не идва незабавно или не идва никак, поради нуждата ни от израстване. Всяко преживяване е за наше добро и понякога то е такова, каквото бихме сметнали за негативно, за да помогне развитието на духа ни. Ние сме имали желание, дори нетърпение, като дух, да приемем всички наши неразположения, болести и злополуки тук, за да си помогнем духовно по-добре. Разбрах, че в духовния свят нашето земно време е **незначително**. Болката, която изпитваме на земята е само момент, само секунда съзнание в духовния свят и ние го понасяме съвсем на драго сърце. Също смъртта ни често е изчислена да ни помогне да растем. Когато човек умира от рак, например, той често пъти изживява дълга, мъчителна смърт, която може да му даде възможности за растеж, които не би могъл да получи по друг начин. Знаех, че майка ми беше починала от рак и разбрах, че тя **можеше да контактува с членовете на семейството си към своя край по начин**, по който преди не е могла. Родството се беше подобрило и заздравило. **Тя беше израснала в резултат от смъртта си. Някои хора избират да умрат по начин, който ще помогне другиму.**

Човек може да е избрал да умре, например, като стъпи на улицата и бъде блъснат от пълен шофьор. Това ни изглежда ужасно, но в чистото познание на **Бог**, духът му е знаел, че фактически той е спестил на този шофьор последваща по-голяма скръб. Шофьорът е могъл отново да бъде пълен след седмица и да удари група юноши, осакатявайки ги и причинявайки по-голяма болка и нещастие, отколкото би трябвало, но той е бил възпрепятстван, защото прекарва известно време в затвора за блъскането на човек, който е изпълнил вече земната си цел. **В перспектива на вечността, на младите хора е била спестена ненужна болка, а за шофьора може да е започнало преживяване, водещо до растеж.**

Съществуват далеч по-малко на брой злополуки тук, отколкото си представяме, особено неща, които ни засягат в безсмъртието. Ръката на **Бог** и пътеката, която сме избрали, преди да дойдем тук, ръководят много от нашите решения и дори много от привидно случайните преживявания, които имаме. Безплодно е да опитвам да ги идентифицирам всичките, но те се случват и то с известна цел. Дори такива преживявания като развод, внезапна безработица или да сме жертва на насилие може в края на краищата да ни дадат някакво познание и да допринесат за нашето духовно развитие. Въпреки че тези преживявания са болезнени, те ни помагат да растем. Както **Исус** е казал през земната си служба: „...тъй като трябва да има необходимост тези обиди да дойдат, но горко томува, чрез който е дошла обидата!“ (Матей 18:7)

Под ръководството на Спасителя научих, че беше важно за мен да приемам всяко преживяване като потенциално добро. Трябваше да приема своята цел и положение в живота. Можех да приема негативните неща, които ми се бяха случили и да опитам да превъзмогна техния ефект. Можех да простя на враговете си, дори да ги обичам и чрез това да обезсиля всяко лошо влияние, което те биха имали над мен. Можех да потърся добри мисли и мили думи и така да донеса лечителен мехлем на собствената се душа така, както и на другите хора. Видях, че мога да започна да лекувам, първо духовно, после емоционално, умствено и физически. Видях, че мога да си спестя разяждащото действие на отчаянието. Имах право да живея пълноценно.

Видях злото в капитулацията пред един от най-големите инструменти на Сатаната - моите периоди на вина и страх. Разбрах, че ми беше позволено да отида в миналото.

Ако бях нарушавала закони или бях грешила, имах нужда да променя сърцето си, да си простя и тогава да продължа напред. Ако бях наранила някого, трябваше да започна да го обичам честно и да потърся неговата прошка. Ако бях навредила на собствения си дух, трябваше да се приближа до **Бог** и отново да почувствам неговата любов - неговата изцеляваща любов. Разкажанието може да бъде така лесно, както ние го направим или толкова трудно. Когато падаме надолу, ние трябва да се изправим, да се отърсим и отново да се придвижим. Ако падаме отново, дори милион пъти, ние трябва да продължаваме да вървим - израстваме повече, отколкото мислим. В духовния свят не виждат грях, както ние тук. Всички преживявания могат да бъдат позитивни. Всички преживявания са поучителни.

(9)

УЧИМ СЕ ОТ ОПИТ

Никога не трябва да обмисляме самоубийство. Този акт само ще стане причина да изгубим възможността за по-нататъшно развитие, докато сме тук на Земята. И след това, размишлявайки отново за тези загубени възможности, бихме изпитвали голяма мъка и скръб. Важно е да си припомним също, че **Бог** е съдникът на всяка душа и строгостта при съденето на всяка душа. Търси надежда поне в една положителна постъпка и можеш да започнеш да виждаш блещукане на светлина, което си пропуснал преди. Отчаянието никога не е оправдано, понеже то никога не е нужно. Ние сме тук, за да се учим, да експериментираме, да правим грешки. Не трябва да се осъждаме сурово, ние трябва само да приемаме живота си стъпка по стъпка, без да се тревожим за преценката на другите хора за нас, нито да се мерим по тяхната летва за мерене. Ние трябва да прощаваме на себе си и да сме благодарни за нещата, които ни помагат да израстваме. Нашите най-жестоки предизвикателства един ден ще се окажат наши най-велики учители.

Понеже знаех, че всяко сътворяване започва с мисли, знаех също, че творенето на грях, вина и отчаяние, и на надежда и любов - всичко започва вътре в нас. Всяко лечение започва отвътре. Всяко нещастие идва отвътре. Ние можем да сътворим нашата собствена спирала на отчаяние или можем да сътворим предпазна мрежа от щастие и постижение. Мислите ни имат страхотна сила.

Ние сме като малки деца, които лаят наоколо и се опитват да научат как да използват силите вътре в себе си. Те са мощни и са управлявани от закони, които ще ни предпазят от самите нас. Но докато растем и търсим позитивното навсякъде около себе си, даже и самите закони ще ни бъдат разкрити. Ще ни се даде всичко, което сме подготвени да получим.

(10)

ТЪКАЧНИТЕ СТАНОВЕ И БИБЛИОТЕКАТА

Чрез получаването на тази информация аз развих сродство и познаване на Спасителя, които винаги скъпо ще ценя. Неговата загриженост за моите чувства беше вдъхновяваща, той никога не искаше да направи или каже нещо, което би ме засегнало. Той разбираше, че бях способна да разбирам и внимателно ме подготвяше да погълна цялото знание, което търсех. **В духовния свят никой не бива да бъде**

каран да се чувства неудобно, като се насилва да върши или приема неща, за които не е подготвен. **Търпеливостта** е естествено качество там.

Никога няма да забравя чувството за хумор на **Бог**, което беше така очарователно и бързо, както всичко тук - далеч повече. Никой не можеше да надмине неговия хумор. Той е изпълнен със съвършено щастие, съвършено доброжелателство. Има една мекота и изящество в осанката му и аз не се съмнявам, че той е съвършен човек. Аз го познавах - духа му, чувствата му, загрижеността му за мен. Чувствах сродството му с мен, знаех, че бяхме семейство. Чувствах, че неговото родство с мен беше и като с баща, и като с по-голям брат. Той ми беше близък, но съществуваше също и елемент на авторитет. Той беше нежен и добросърдечен, но също и отговорен. Знаех със сигурност, че той никога не би злоупотребил с властта си, не би пожелал да го направи дори.

Все още обграден от светлина **Исус** ми се усмихваше и аз чувствах неговото одобрение. Той се обърна наляво и ме представи на две жени, които току-що се бяха появили. Скоро след тях една трета жена също се появи, но тя изглеждаше да е по поръчка и само спря да ни навести за момент. **Исус** нареди на двете жени да ме придружават и аз почувствах щастието да бъдат с мен. Като ги погледнах си ги спомних - те бяха мои приятелки! Те бяха две от моите най-близки приятелки, преди да дойда на земята и тяхното вълнение да бъдат отново заедно с мен беше толкова голямо, колкото и моето собствено. Когато **Исус** се готвеше да ме остави с тях, отново почувствах удоволствието му и той сякаш пошепна на моя дух „**Отиди да изучаваш неща**“ и аз разбрах, че бях свободна да видя и изпитам всичко, което исках. Бях изпълнена с трепет, че имаше да научавам повече, много повече, както се оказа. Тогава Спасителят ни остави и моите две приятелки ме прегърнаха. Тук любовта се съдържаше във всичко, всеки я притежаваше. Всеки беше щастлив. Въпреки че имаше голяма разлика в светлината и енергията на тези две жени и **Христос**, тяхната любов беше безусловна. Те ме обичаха с цялото си сърце.

Споменът за тази обиколка ми беше частично отнет. Спомням си, че бях отведена в просторна стая, където работеха хора, но не си спомням как стигнахме там или как изглеждаше отвън сградата. Помещението беше хубаво. Стените му бяха направени от някаква материя, може би като много тънък мрамор, който пропускаше светлината да влиза, а на места, можех да виждам през нея навън. Ефектът беше много интересен и красив.

Като приближихме хората, видях, че те тъчаха на големи, изглеждащи древни станове. Първото ми впечатление беше „колко архаично“ е да имаш ръчни станове в духовния свят. При станове стояха много духовни същества, мъже и жени, и ме приветстваха с усмивки. Те бяха очаровани да ме видят и се отдръпнаха от един от станове, за да мога да погледна по-добре. Те нямаха търпение да видят уменията на ръцете им. Приближих и вдигнах парче от тъканта, която тъчаха. Видът ѝ беше като смесица от стъклени и захарни нишки. Като раздвижих плата напред-назад, той блещукаше и искреше като жив. Ефектът беше поразителен. Материята беше непрозрачна от едната страна, но когато я обърнах, можех да виждам през нея. Да бъде непрозрачна от едната страна и прозрачна от другата - подобно на двойно огледало - очевидно имаше някаква цел, но не ми беше казано каква е тя. Работниците обясниха, че материята ще се прави на облекло за онези, които идват в духовния свят от Земята. Работниците бяха разбираемо доволни от работата си и от благодарността ми, че ми се разреши да я видя.

Ние, двете ми придружителки и аз, се отделихме от станове и минахме през множество други помещения, където видях удивителни неща и чудесни хора, но не ми беше разрешено да си спомня много от тези подробности. Спомням си усещането за пътуване с дни и седмици, без някога да се уморя. Бях изненадана колко хора обичаха да упражняват ръчен труд там - онези, които искат. Те обичат да създават уреди, които са в помощ на другите - и тук, и там. Видях голяма машина, подобна на компютър, но много по-сложна и производителна. Хората, работещи на нея, ми показаха работата си също с удоволствие. Отново разбрах, че **всички значителни сили се творят първо духовно, след това физически**. Преди не съм имала представа за това.

Бях заведена в друго обширно помещение, подобно на библиотека. Като се поогледах наоколо, то изглеждаше като **хранилище на познания**, но не можах да видя книги. Тогава забелязах, че в ума ми нахлуват представи, изпълва ме познание за предмети, върху които не съм мислила никак или от известно време. Тогава осъзнах, че това е **библиотека на ума**. Помисляйки просто на някоя тема, както го направих по-рано в Христовото присъствие, цялото познание на тази тема идваше в мен. Можех да науча за всекиго в историята - или даже от духовния свят - с пълни подробности.

Никое познание не беше скрито от мен и беше невъзможно да не разбере правилно всяка мисъл, всяко твърдение, всяка частица от познанието. Нямаше абсолютно никакво неправилно разбиране тук. Историята беше ясна. Разбирането беше пълно. Разбрах не само какво са вършели хората, но и защо са го вършили и как то се е отразявало на схващането на действителността на другите хора. Разбрах действителността, отнасяща се до този предмет от всеки ъгъл, от всяка възможна гледна точка и всичко това донася една завършеност на събитие, личност или принцип, които на Земята не е било възможно да бъдат разбрани.

Но това беше повече от мисловен процес. Аз можех да почувствам това, което са чувствали хората, когато са извършвали тези постъпки. Разбрах техните мъки или радости, или вълнение, понеже бях в състояние да ги изживявам. Някои от тези познания ми бяха отнети, но не всички. Аз ценя, познанието, което ми се разреши, относно някои събития и хора от нашата история, които за мен беше важно да разбере.

Аз исках още преживявания в този чудесен, невероятен свят, а придружителките ми бяха очаровани да ми помагат. Най-голяма радост за тях беше да дават радост на мен и с известно вълнение те ме заведоха навън в градината.

(11) ГРАДИНАТА

Като влязох в градината, аз видях грандиозни планини, долини и реки в далечината. Моите придружителки ме оставиха и можех да вървя сама, може би, за да изживея пълната красота на градината, необременявана от присъствието на друго. Градината беше пълна с дървета, цветя и растения, които изглеждаха някак си неизбежно разположени там, като че ли беше замислено къде и как да бъдат поставени. Вървах известно време по тревата. Тя беше крехка, прохладна и блестящо зелена и изглеждаше жива под краката ми. Но това, което ме изпълваше с благоговение повече от всичко, бяха наситените цветове. Ние нямаме нищо подобно на тях.

Когато светлината докосне някой предмет тук, тя се отразява от него с определен цвят. Възможни са **хиляди отсенки**. Светлината в духовния свят не се отразява непременно от нещо. Тя идва отвътре и се явява като жива същност. **Милион, милиард цветове** са възможни.

Цветята, например, са така живи и излъчващи светлина в цветове, че изглеждат нематериални. Поради плътната еманация от светлина на всяко растение, трудно е да се определи къде започва и къде свършва повърхността на всяко растение. Очевидно е, че всяка част от растението, всяка микроскопична частица, е изградена от свой собствен разум. Това е най-добрата дума, която мога да използвам, за да я определя. Дори и най-незначителната частица е изпълнена със свой собствен живот и може да бъде реорганизирана с други елементи, за да даде живот на нещо. Същият елемент, който сега съществува в цвете може по-късно да бъде част от нещо друго - и точно така живо. То не притежава дух, както нас, но има разум и може да реагира на волята на **Бог** и други универсални закони. Всичко това е очевидно, когато видите творенията там и особено цветята.

Красива река течеше през градината недалеч от мен и аз бях привлечена веднага от нея. Видях, че реката се захранва от голям каскаден водопад с най-чистата вода, а оттам реката се вливаше в езеро. Водата поразяваше с бистротата и живота си.

Живот. Той съществуваше също и във водата. Всяка капка от водопада имаше свой собствен разум и цел. Мелодия от величествена красота се носеше от водопада и изпълваше градината, смесвайки се накрая с други мелодии, които сега само смътно долавях. Музиката идваше от самата вода, от нейния разум и **всяка капка произвеждаше свой собствен тон**, мелодия, които се смесваха и взаимодействаха с всеки друг звук наоколо. Водата възхваляваше **Бог** за своя живот и радост. Общият ефект изглеждаше отвъд възможностите на всяка симфония или композитор. В сравнение с това **нашата най-хубава музика тук би звучала като детско свирене на тенекиен барабан**. Ние просто не притежаваме възможността да разберем обхвата и силата на музиката там, камо ли да започнем да я творим. Като приближих водата, хрумна ми мисълта, че това може да са „живите води“, споменати в Светото писание и пожелах да се изкъпя в тях.

Като приближих водата, забелязах до себе си роза, която изглеждаше да изпъква от другите цветя и спрях да я разгледам. Красотата ѝ спираше дъха. Сред всички цветя там никое не ме плени както това. То се полюшваше леко при тиха музика и пееше хвалебствия за **Бог** със свои собствени сладки тонове. Разбрах, че можех фактически да го видя как расте. Докато то се разгръщаше пред очите ми, духът ми се развъълнува и аз пожелах да изживея неговия живот, да вляза в него и да усетя неговия дух. Като ми дойде тази мисъл, изглеждаше, че можех да видя вътре в него. Като че ли зрението ми беше станало микроскопично и ми позволяваше да проникна в най-дълбоките частици на розата. Но то беше много повече от едно зрително изживяване. Чувствах присъствието на розата около себе си, като че ли действително бях вътре и част от цветето. Чувствах го, като че ли аз бях цветето. Чувствах розата да се полюлява при музиката на всички други цветя, чувствах я да създава своя собствена музика, мелодия, която хармонираше съвършено с хилядите мелодии на други рози, свързващи се с нея. Разбрах, че музиката на моето цвете идваше от неговите индивидуални части, че неговите венчелистчета произвеждаха свои собствени тонове и че всеки разум вътре във венчелистчето произвеждаше свои собствени тонове и че всеки разум вътре в това листенце допринасяше за неговата съвършена мелодия, всяко едно работейки в съзвучие за общия резултат, който беше радост. Моята радост отново беше абсолютна.

Никога няма да забравя розата, която бях аз. Това единствено преживяване, един проблясък само от по-великата радост, която е постижима в духовния свят, да ставаш едно заедно с всеки друг, беше толкова велико, че завинаги ще си го спомням с радост.

(12)

ПОЗДРАВТЕЛНОТО ПРАЗНЕНСТВО

В градината дойде група от духовни същества. Много от тях сега носеха меки пастелни мантии, отразяващи, може би, духа на мястото, както и на случая. Те ме наобиколиха и аз почувствах, че се събираха, за да празнуват един вид празненство за моето дипломиране. Аз бях умряла (или бях завършила обучение, както сякаш беше според тяхната терминология) и те бяха там, за да ме поздравят. Лицата им излъчваха възторг, като че ли гледаха дете, току що насладило се за първи път на нещо невероятно вкусно. Дадох си сметка, че ги помнех всички от преди земния си живот и изтичах при тях и прегърнах и целунах всеки един. Моите обслужващи ме ангели - моите скъпи монаси - бяха отново там и аз ги целунах.

Като почувствах духа на всеки един от тях, разбрах, че те бяха там, за да ме подкрепят. Моите придружители, които продължаваха да бъдат мои пътеводители, ми казаха, че съм умряла преждевременно и това не е действително празненство при дипломиране, но е време да ми покажат какво щях да получа, когато се върна в нормалното време. Те бяха много щастливи да ме видят и подкрепят, но знаеха, че трябва да се върна. Тогава те ми разправиха за смъртта.

Когато „умираме“, казаха моите пътеводители, **ние не изживяваме нищо повече, освен преминаване в друго състояние. Нашият дух се изплъзва от тялото и се придвижва към една духовна реалност.** Ако смъртта ни е травматична, духът бързо напуска тялото, понякога даже преди смъртта да е настъпила. Ако човек е в катастрофа или пожар, например, духът му може да бъде отделен от тялото преди той да изпита силна болка. Тялото може фактически още да изглежда живо за няколко минути, но духът ще е отлетял вече и ще е в състояние на спокойствие.

В момента на смъртта ни се дава изборът да останем на тази Земя, докато тялото ни бъде погребано или да се придвижим, както аз направих до нивото, до което е израснал духът ни. Разбрах, че има множество нива на развитие и ние всякога ще отиваме до онова ниво, където сме най-спокойни. Повечето духове избират да останат на Земята за късо време, за да успокоят своите любими хора - семействата са подложени на много по-голяма скръб, отколкото починалия. Понякога духът ще остане и по-дълго, ако обичните му се намират в отчаяние. Той остава, за да помогне на духа на милите същества да се примирят.

Казано ми беше също, че молитвите ни могат да правят добро и на духовни същества, както и на хора на Земята. Ако има основание да се боим от духа на починал човек, ако има причина да вярваме, че неговото преминаване може да бъде трудно или нежелано, ние можем да се молим за него и да си осигурим духовна помощ.

Казаха ми, че е важно за нас да добием познание за духа, докато се намираме в плът. Колкото повече знание постигнем тук, толкова по-напред и по-бързо ще напредваме там. Поради липса на знание или вяра някои духове са фактически затворници на тази Земя. Някои, които умират като атеисти или тези, които са

свързани със света чрез алчност, плътски желания или други земни ангажименти, намират за трудно придвижването напред и стават земно-обвързани. Често им липсва вярата и силата да се присегнат към Бог, или в някои случаи, даже да познаят енергията и светлината, която ни притегля към Бог. Тези духове остават на земята, докато се научат да възприемат по-великата мощ около себе си и да си отидат от света. Когато се намирах в тъмната маса, придвижвайки се към светлината, аз чувствах присъствието на такива блуждаещи духове. Те пребивават там толкова дълго, колкото искат в нейната любов и топлина, приемайки нейното оздравително влияние, но накрая те се научават да се придвижват напред, за да приемат по-голямата топлина и сигурност на Бог.

От всички познания, обаче, няма по-съществено от познаването на Исус Христос. Каза ми се, че той е вратата, през която ще се завърнем всички. Той е вратата, през която единствено можем да се завърнем. Дали научаваме за **Исус Христос** тук, или през време на духа, ние трябва накрая да го приемем и да се предадем на любовта му.

Моите приятели в градината бяха изпълнени с любов, докато стояха до мен и разбраха, че аз още не искам да се връщам, че искам да видя повече. В желанието си да ми доставят удоволствие, те ми показаха много повече.

(13)

МНОЖЕСТВО СВЕТОВЕ

Паметта ми се разгърна повече от преди, връщайки се назад, отвъд сътворението на нашата Земя в отминали вечности. Аз си спомних, че **Бог** беше съзателят на множество светове, галактики и сфери, отвъд нашето разбиране и исках да ги видя. С идването на желанието ми, мислите ми ми дадоха сила и аз се понесох от градината, придружавана този път от две различни същества от светлина, които станаха тогава мои гидове. Духовните ни тела се отделиха от моите приятели и се понесоха в тъмнината на космоса.

Нашата скорост се увеличаваше и аз почувствах ободряване от полета. Можех да правя каквото поискам, да отида където желая, да се движа бързо - невероятно бързо или да се движа бавно. Обичах свободата. Влязох в просторите на космоса и научих, че той не е празен - беше пълен с любов и светлина - осезаемото присъствие на Божия Дух. Чувах мек, приятен, далечен, но успокояващ звук, който ме правеше щастлива. Това беше тон, подобен на музикален, но беше всемирнен и сякаш изпълваше цялото пространство наоколо. Той беше последван от друг тон с различна височина и скоро долових някаква мелодия - пространна космическа песен, която ме утешаваше и успокояваше. Музикалните тонове произвеждаха меки вибрации и докато ме докосвах, знаех, че притежават силата да лекуват. Знаех, че всичко докоснато от тези тонове, ще получи действието на тяхното лечение, те бяха като духовен мехлем, израз на любов, която възстановява прекършения дух. Аз научих от придружителите, че **не всички музикални тонове са лечебни - някои могат да създадат у нас негативен емоционален отзвук**. Сега разбрах, че докато бях на Земята, **Сатаната беше ползвал тези негативни тонове в музика, която фактически е причинявала болест в ума и тялото ми**.

Някои от подробностите на това, което последва, бяха отстранени от паметта ми, но множество впечатления останаха. Изглежда, че съм се отдалечила за седмици,

дори и месеци, посещавайки множеството творения на Бог. Когато пътувах, всякога чувствах успокояващото присъствие на Божията любов. Аз „усещах“, че бях обратно в своята родна среда и вършех само онова, което беше естествено. Пътувах до **множество други светове - земи като нашата собствена, но по-прекрасни и всякога изпълнени с любящи, интелигентни същества**. Ние всички сме чеда Божии, а той е изпълнил необхватността на Космоса за нас. Аз пропътувах страхотни разстояния, знаейки, че звездите, които виждах, не са видими от Земята. Виждах галактики и пътувах към тях с лекота и почти мигновено, посещавайки техните светове и срещайки все повече деца на Бог, всички те - наши духовни братя и сестри. И всичко това беше едно ново припомняне, едно ново събуждане. Знаех, че и преди съм била по тези места.

Много по-късно, когато се завърнах в смъртното си тяло аз се почувствах изиграна, когато не бях в състояние да си спомня подробностите от това изживяване, но след време научих, че имам нужда от това забравяне за мое собствено добро. Ако можех да си спомням прекрасните и съвършени светове, които бях видяла, аз щях да живея постоянно разстроен живот и да проваля собствената си, дадена от **Бог**, мисия. Чувството, че съм изиграна отстъпи място на чувството на благоговение и дълбока признателност за изживяването. **Бог** не е трябвало да ми показва други светове и не е трябвало да ме остави да си спомням за тях. В своята милост, все пак той ми даде много - **видях светове, които нашите мощни телескопи никога не ще могат да видят и познавам любовта, която съществува там.**

(14)

ИЗБИРАНЕ НА ТЯЛО

Аз се върнах в градината и срещнах своите по-раншни придружители отново. Бях видяла хора, напредващи в световите, които бях посетила, работещи в насока да станат повече подобни на нашия **Отец** и бях любопитна за нашето развитие на Земята. Как ние израстваме?

Придружителите ми бяха доволни от моя въпрос и ме заведоха до едно място, където множество духове се приготвяха за живот на Земята. Те бяха зрели духове - аз не видях детски духове през цялото си преживяване. Видях какво желание имаха тези духове да отидат на Земята. Те гледаха на живота тук, като на училище, където можеха да научат много неща и да развият качествата, които им липсваха. Беше ми казано, че всички ние бяхме пожелали да дойдем тук, че бяхме практически избрали много от своите слабости и трудни ситуации в живота ни, за да можем да растем. Разбрах също, че понякога ни се дават слабости, които служат за наше добро. Господ също ни дава дарби и таланти според своята воля. Ние не трябва никога да сравняваме своите таланти или недостатъци с нечий други. Всеки от нас има това, което му е нужно, ние сме уникални. Не е важно равенството в духовни слабости или дарби.

Пространството непосредствено пред и под мен се отдръпна, като че ли се отваряше прозорец и аз видях Земята. Аз видях и физическия, и духовен свят. Видях, че някои от праведните духовни деца на нашия **Отец** в Небето, не избраха да дойдат тук, на тази Земя. Те бяха избрали да останат с **Бог** като дух и да работят като ангели-пазителите на хората тук. Разбрах също, че има и друг вид ангели, включително и едни, наречени „Воюващи Ангели“. Показано ми бе, че тяхната цел е да водят битки заради нас срещу Сатаната и неговите ангели. Независимо от това, че всеки един от нас има

покровители или пазители духове, за да ни помагат, идва време, когато Воюващите Ангели са необходими да ни предпазват и аз разбрах, че можем да достигнем до тях чрез молитва. Видях, че те са огромни мъже, много мускулести и с едно чудесно спокойствие около себе си. Те са великолепни духове. Аз само гледайки ги разбрах, че да се бориш срещу тях би било безполезно. Фактически те бяха облечени като войни, с шлем и броня, и видях, че се движат по-бързо от другите ангели. Но, може би, това, което най-много ги отличава, беше тяхната **аура на увереност** - те бяха напълно сигурни в своите способности. Никакво зло не можеше да ги сплаши и те го знаеха. Когато те неочаквано се втурнаха в някаква мисия (която не беше разкрита пред мен), бях развълнувана от загрижения им вид, те разбираха значението на своята мисия и знаеха, а и аз знаех, че **няма да се върнат, докато не я изпълнят**.

Сатаната желае да ни притежава и понякога, когато подрежда силите си срещу един от нас, този човек ще се нуждае от специална закрила. **Всички ние всякога сме закриляни все пак от факта, че Сатаната не може да чете мислите ни. Той може обаче, да чете по изражението на лицата ни, което може да бъде почти същото, както да чете мислите ни. Нашата аура или израженията на лицата ни изваждат най-вече чувствата и вълненията на душите ни. Бог ги вижда, ангелите ги виждат и Сатаната ги вижда. Дори много чувствителни хора могат да ги виждат.** Ние можем да се предпазваме, контролирайки мислите си, оставяйки светлината на **Христос** да навлезе в живота ни. Като правим това светлината на Христос ще грее в нас и реално ще се появи на изражението на лицата ни.

Като разбрах това, аз отново видях духовете, които още не бяха дошли на Земята, да кръжат над смъртни хора. Видях един дух мъж да се опитва да свърже заедно смъртни мъж и жена на Земята - своите бъдещи родители. Той играеше ролята на Купидон и му беше много трудно. Мъжът и жената изглежда искаха да вървят в противоположни посоки и несъзнателно не се обединяваха. Този дух мъж ги подготвяше, говорейки им. Други духове се загрижиха като видяха неговото затруднение, и те разбраха причината, някои от тях опитвайки се „да обвържат“ тези двама млади човека.

Беше ми казано, че ние сме се обвързали в духовния свят с определени духове братя и сестри – към тях се чувстваме изключително близки. Моите придружители обясниха, че ние се споразумяваме с тези духове, за да дойдем на Земята като семейство или приятели. Духовната връзка беше резултат от любовта, която ние изградихме един към друг през вечността бидейки заедно. Избрахме също да дойдем на Земята с определени други хора, поради работата, която ще вършим заедно. Някои от нас искаха да се обединят в каузата да променят някои неща на Земята, и можехме да го направим най-добре при определени обстоятелства, донесени със себе си от избрани родители или други хора. Някои от нас просто искаха да укрепят вече избрания курс и изграждаха пътя за тези, които ги следват. Разбрахме влиянията, които ние ще имаме спрямо един друг в този живот и физическите и поведенческите характерни качества, които ще получим от нашите семейства. Осъзнавахме генетичното кодиране на смъртните тела и определените физически качества, които ще имаме. Искахме ги и се нуждаехме от тях.

Ние разбрахме, че спомените могат да се съдържат в клетките на нашите нови тела. Това беше идея, напълно нова за мен. Научих, че всички мисли и опитности в нашите животи са записани в нашия подсъзнателен разум. Те са записани също в нашите клетки, така че не само всяка клетка е запечатана с генетично кодиране, тя е закодирана също с всеки опит, който някога сме имали. Разбрах, че тези спомени са предавани нататък през генетичното кодиране към нашите деца. Тези спомени са отговорни тогава за множество от предадените черти в семействата, такива като

тенденции за пристрастяване, страхове, силни качества и т.н. Научих също, че ние не повтаряме животите си на тази Земя; когато изглежда, че си „спомняме” минал живот, всъщност си припомняме спомените, съдържащи се в клетките.

Видях, че ние разбираме всичките предизвикателства на нашия физически състав, и бяхме сигурни при приемането на обстоятелствата.

Дадени са ни също духовните качества, от които ще се нуждаем за нашите мисии, много от тях са специално проектирани за нашите нужди. Родителите ни имаха собствен техен набор от духовни качества, някои от които могат да били предадени нататък към нас, и ние наблюдавахме как те използват тези способности. По време на съзряването, ние също придобихме други качества. Сега ние имаме **собствен арсенал от духовни средства** и можем да продължим да се учим как да ползваме тези способности или можем да изберем да не ги ползваме изобщо. Независимо от възрастта си, ние можем да придобиваме нови духовни качества, които могат да ни помогнат в нови или стари ситуации. Изборът е винаги там. Аз видях, че ние винаги имаме истинското качество, за да си помогнем, макар че може да не сме го разпознали или не сме се научили как да го използваме. Ние имаме нужда да се вгледаме вътре в себе си. Трябва да се доверим на своите способности.

Сега като наблюдавах духовете да се опитват да съберат заедно тези двама млади хора, вниманието ми се обърна към други духове, подготвящи се да отидат на земята. Един изключително блестящ и динамичен дух тъкмо влизаше в утробата на своята майка. Той беше избрал да влезе в този свят мисловно затруднен. Беше много развълнуван от тази възможност и беше наясно относно израстването, което той и родителите му ще достигнат. Те тримата бяха свързани един с друг и планирани за това поддръждане много отпреди. Той избра да започне своя тленен живот при зачеването на тялото му и аз наблюдавах духа му да се придвижва в утробата, за да навлезе в новооформения живот. Той беше нетърпелив да почувства огромната любов на своите тленни родители.

Научих, че духовете могат да изберат да влязат в тялото на майка си в който и да е стадий на нейната бременност. Веднъж вече там, те незабавно започват да живеят като смъртни. Беше ми казано, че абортирането е противоположност на естественото. Духът, идващ в тялото, изпитва чувство на отхвърляне и скръб. Той знае, че тялото е трябвало да бъде негово, независимо дали е заченато извънбрачно или обременено, или силно, само колкото да живее няколко часа. Но духовете изпитват също състрадание за майката, знаейки, че тя е взела решение, основано на знанието, което е имала.

Видях множество духове, които ще дойдат на Земята само за кратко, като живеят часове или дни след раждането си. Те бяха така развълнувани като другите, знаейки, че имат да изпълняват задача. Разбрах, че тяхната смърт е била **определена преди раждането им** - както и на всички нас. Тези духове не се нуждаеха от развитието, резултат от по-дълъг живот в тленност, а **тяхната смърт ще предостави на родителите им да израстват. Скръбта, която идва тук, е интензивна, но кратка.** След като ние се съберем отново, всяка болка е изтрита и се чувства само радостта от растежа ни и това, че сме заедно.

Изненадана бях колко много планове и решения са направени в полза на другите. Всички ние желаем да направим пожертвувания заради другите. Всичко е направено заради растежа на духа – целия опит, всички дарби и слабости са проектирани за този

растеж. Нещата от този свят означават малко за нас там – почти изобщо нищо. Всичко е видяно през духовните очи.

Беше ни **отмерено време** на всеки един от нас да завършим нашето обучение на Земята. Някои духове биха дошли само да се родят, да дадат опит на другите и тогава да се измъкнат бързо от този свят. Някои биха живели до старини, **за да постигнат техните цели и да правят ползи на останалите предоставяйки им възможности да служат**. Някои биха дошли, за да бъдат наши водачи или последователи, наши войници, или наши богаташи или бедняци, и целта на тяхното идване би била да предоставят ситуации и отношения между хората, които биха ни позволили да се учим да обичаме. Всички, които биха били водени по нашите следи биха ни довели до нашето най-висше постижение. **Така е направено за нас, че да бъдем изпитани при различни предизвикващи обстоятелства, за да видим как ще живеем най-важната от всички божии заповеди – да се обичаме един друг. Ние всички сме обвързани като колектив един с друг, докато сме на Земята, обединени под единната висша цел – да се научим да се обичаме един друг.**

Преди да се закрие тази сцена с духове на пред-земен живот, вниманието ми беше привлечено от друг дух. Това беше тя, едно от най-чаровните и възхитителни същества, които бях виждала дотогава. Тя беше жизнерадостно енергична и излъчваше заразяващо веселие навсякъде около себе си. Наблюдавайки я с учудване, аз усетих чувство на близка връзка между нас и любовта, която знаех, че тя изпитва към мен. Споменът ми за този момент беше блокиран, но аз знаех, че никога няма да я забравя, и че без съмнение, където и да отиде, ще бъде нечий специален ангел.

През време на тази гледка на пред-тленното съществуване, бях впечатлена от красотата и величието на всеки един дух. Аз знаех, че съм била там и преди, и всеки от нас е бил, и че сме изпълнени с красота и светлина. Тогава ми дойде една мисъл, отнасяща се до всички нас: „Ако можехме да се видим, преди да се родим, бихме се удивили на своята интелигентност и величие. Раждането е сън и забрава.“

(15) ПИЯНИЯТ ЧОВЕК

Идването на земята много прилича на избирането на колеж или курс на обучение. Ние всички се намираме на различни нива на духовно развитие и сме дошли тук в състоянието, което най-добре подхожда на духовните ни потребности. В минутата, когато съдим другите за техните грешки или недостатъци, ние изявяваме подобен недостатък у себе си. Ние не притежаваме познанието да съдим тук правилно хората.

Като че ли, за да илюстрират за мен този принцип, небесата се отдръпнаха назад и аз видях отново Земята. Този път моят поглед се фокусира на ъгъла на улица на голям град. Там аз видях един мъж да лежи в пиянско вцепенение на тротоара до едно здание. Един от моите ръководители ме попита: „Какво виждаш?“

„Как какво - един пиян безделник, лежащ в локвата си“, казах, не разбирайки защо трябва да видя това.

Моите ръководители се развълнуваха. Те казаха: „Сега ще ти покажем кой е той в действителност.“

Неговият дух се разкри за мен и аз видях един великолепен човек, изпълнен със светлина. Любов се излъчваше от неговото същество и аз разбрах, че много му се възхищавах в небесата. Това велико същество дойде на Земята като учител да помогне на един приятел, с когото беше духовно свързан.

Неговият приятел беше преуспяващ адвокат, който имаше кантора през няколко блока от този ъгъл. Макар че пияницата сега нямаше спомен от това споразумение с приятеля си, неговата цел беше да бъде едно напомняне за приятеля му, за нуждите на другите. Разбрах, че адвокатът беше по природа състрадателен, но виждането на пияницата ще го възпламени да прави повече за онези, които се нуждаят от неговото богатство. Знаех, че те ще се видят и адвокатът ще разпознае духа в пияницата - човека вътре в човека - и ще бъде подтикнат да прави големи добрини. Те никога няма да узнаят своите уговорени роли тук, но мисиите им ще бъдат изпълнени, независимо от това. Пияният беше пожертвал своето време на Земята в полза на другото. Неговото развитие ще продължи и други неща, от които ще се нуждае, за да напредва, ще му бъдат дадени по-късно.

Спомних си, че аз също бях срещала хора, които ми бяха изглеждали познати. Първият път, когато ги срещнах, аз изпитвах незабавна близост, нещо познато, но не знаех какво. Сега знаех, че те са били изпратени на пътя ми по някаква причина. Те са били за мен всякога особени.

Моите придружители заговориха отново, извеждайки ме от мислите ми и казаха, че тъй като ми липсва чисто познание, никога не трябва да съдя другото. Онези, които минаваха покрай пияния на ъгъла, не можеха да видят благородния дух вътре в него и съдеха по външни признаци. Аз съм била виновна поради такъв вид осъждане, мълчаливо осъждайки други, базирана на тяхното богатство или видими способности. Сега видях, че съм била несправедлива, че не съм имала представа какъв е техният живот или, по-важно, какъв е бил техният дух.

Дойде ми също и мисълта: „Тъй като имаш бедния винаги в себе си, когато и да можеш, прави му добро.“ Но дори и като ми дойде това писание, то ме разтревожи. Защо ние имаме бедните с нас? Защо **Бог** не може да достави всичко? Защо той не може да подсказе на адвоката да поделит парите си с другите? Ръководителите ми се намесиха отново в мислите ми и казаха: „Има ангели, които вървят след вас, за които не знаете.“

Бях озадачена. Ръководителите ми тогава ми помогнаха да разбера. Ние всички имаме нужди, не само бедните. И всички ние сме поели задължението в духовния свят да си помагаме едни на други. Но ние се бавим да спазим своите споразумения, направени така отдавна. Така **Бог** изпраща ангели да ни напомнят, да ни помогнат да останем верни на тези задължения. Той няма да ни принуди, но може да ни подсети. Ние не знаем кои са тези същества - те се появяват като всеки друг - но те са с нас често, отколкото знаем.

Не се чувствах упреknата, но знаех, че определено бях разбрала погрешно и подценила Божията помощ за нас тук. Той ще ни даде цялата помощ, която може, без да се намесва в личните ни действия и свободна воля. Ние трябва с готовност да си помагаме едни на други. Трябва да искаме да видим, че бедният заслужава нашата почит, както богатия. Ние трябва с готовност да приемаме всички други, дори и тези, различни от нас. Всички заслужават нашата любов и мило отношение. Ние нямаме право да бъдем нетолерантни или ядосани, или „да ни идва до гуша“. Ние нямаме правото да гледаме другите отвисоко или да ги осъждаме в сърцето си. Единственото

нещо, което можем да вземем със себе си от този живот е доброто, което сме сторили на другите. Видях, че всички наши добри дела и мили думи ще се върнат да ни благословят стократно след този живот. Нашата сила ще се намери в нашето милосърдие.

Моите придружители и аз помълчахме за момент. Пияният си беше отишъл от погледа ми. Душата ми беше пълна с разбиране и любов. О, да можех да помагам на другите, както този пиян ще помогне на приятеля си. О, да можех да бъда благословия за другите в живота си. В душата ми отекваше тази крайна истина: „Силата ни ще бъде намерена в милосърдието ни.“

(16) МОЛИТВА

Аз бях смирена от познанието, което се изливаше в мен относно човечеството, относно небесното значение на всяка една душа. Жадувах за повече светлина и познание. Небесата се разкриха отново и аз видях земната сфера да се върти в Космоса. Видях множество светлини да се изстрелват нагоре от Земята като фарове. Някои бяха широки и хвърлени в небето като широки лазерни лъчи. Други приличаха на светлината на сноп лъчи, а някои бяха само искри. Изненадах се като ми казаха, че тези силови лъчи са **молитвите на хората** на Земята.

Видях ангели да се втурват да се отзовават на молитвите. Те бяха организирани да ни дават колкото е възможно по-голяма помощ. Като работеха с тази организация, те буквално летяха от човек на човек, от молитва към молитва и бяха изпълнени с любов и радост от работата си. Те възторжено помагаша и биваха особено радостни, когато някой се моли с достатъчна интензивност и вяра, за да му отвърнат незабавно. Те първо отговарят на по-светлите, по-силни молитви, после по ред на всяка молитва, докато отговорят на всички. Забелязах обаче, че неискрени, повтарящи се молитви имат малка или никаква светлина и като нямат сила, много от тях не биват чути.

Ясно ми се каза, че всички молитви на желание биват чути и им се отговаря. Когато имаме огромна нужда или се молим за други хора, лъчите се проектират право от нас и се виждат незабавно. Каза ми се също, че няма по-велика молитва от тази на една майка за децата ѝ. Тези са най-чистите молитви поради тяхното интензивно желание и понякога, чувство на отчаяние. Една майка има способността да даде сърцето си на своите деца и силно да се моли на **Бог** за тях. Ние всички, обаче, имаме способността да достигнем **Бог** със своите молитви.

Разбрах, че молитвите ни веднъж изречени, трябва да ги оставим и да се доверим на Божията сила да им отговори. Той знае нашите нужди по всяко време и просто чака покана, за да ни помогне. Той има цялата власт да отговори на молитвите, но е обвързан със своя собствен закон и от нашите желания. Ние трябва да призовем неговата воля да стане наша собствена. Трябва да му се доверим. Веднъж поискали с искрено желание, без съмнение, ще получим.

Нашите молитви за другите имат огромна сила, но може да им се отговори, доколкото те не нарушават свободната воля на другите. **Бог** е решил да ни остави да постъпваме по свое желание, но той също желае да ни помага по всеки възможен начин. Ако вярата на нашите приятели е слаба, силата на нашия дух може буквално да ги подкрепи. Ако те са болни, нашите молитви с вяра често могат да им дадат силата

да оздравеят, освен ако болестта не е определена като изживяване за растеж. Ако смъртта им изглежда близка, ние всякога трябва да помним да се молим да бъде Божията воля, иначе, ние бихме могли да възпрепятстваме личността да направи преминаването, нарочно създавайки в нея конфликт. Обхватът на нашата помощ към другите е огромен. Ние можем да правим добро за семействата си, приятелите си и другите далеч повече, отколкото сме си представяли.

Всичко изглеждаше така просто - прекалено просто за мен отначало. Винаги съм мислела, че молитвата е едно изпълнение на часа за молитва. Мислех, че трябва да мърморим на **Бог** и да продължаваме да мърморим, докато не се случи нещо. Аз си имах своя собствена система. Започвах, исайки нещо от което смятах, че имам нужда. После прибягнах до подкупване, намекване, че е в негов най-голям интерес да ми помогне. После, ако това не успяваше, започвах да се пазаря, предлагайки някой специален акт на послушание или жертва, който щеше да ми спечели неговата благословия. После, в отчаяние, умолявах, и тогава, когато всичко останало се проваляше, а избухвах. Тази система довеждаше до далеч по-малко отзовавания на молитвите ми, отколкото се бях надявала. Сега разбрах, че молитвите ми са били изява на съмнение. Тези дяволии представляваха резултата от липсата ми на вяра в неговата готовност да се отзове на мен въз основа единствено на нуждите ми. Съмнявах се, че той е добър или даже, че може и не бях сигурна дори, че той ме слуша. Всички тези съмнения създадоха една бариера между мен и **Бог**.

Сега разбрах, че **Бог** не само слуша нашите молитви, но и знае за нашите потребности доста преди ние да ги знаем. Видях, че той и ангелите му се отзовават на молитвите ни с готовност. Видях тяхното щастие, докато го правят. Видях обаче, че **Бог** има положение на предимство, което ние никога не можем да забележим. Той вижда нашето минало във вечността и нашето бъдеще и познава нашите потребности във вечността. В своята велика любов той откликва на молитвите съобразно тази вечна, всеведуща перспектива. Той се отзовава съвършено на всички молитви. Видях, че не е било необходимо да повтарям непрестанно исканията си, като че ли той не може да разбере. Вяра и търпение са необходими. Той ни е дал свободната ни воля и ние допускаме неговата воля да се намесва в живота ни, когато го поканим.

Разбрах също значението на това да се благодари на **Бог** за нещата, които получаваме. Благодарността е добродетел във вечността. В смирение трябва да се молим и с благодарност трябва да приемаме. Колкото повече благодарим на **Бог** за благословията, която получаваме, толкова повече отваряме пътя за по-нататъшни дарове. Неговото желание да ни ощастливява е до пълно преливане. Ако ние отворим сърцата си и умовете си да приемем неговата благословия, ние също ще се изпълним до преливане. Ние ще узнаем, че той живее. Ние можем да станем като самите ангели, помагайки на другите, които са в нужда. В молитва и служене нашата светлина винаги ще блести. Служенето е маслото за нашите лампи, породено от състрадание и любов.

(17)

СЪВЕТЪТ ОТ МЪЖЕ

Моите придружители и аз бяхме още в градината и когато разбрах за обкръжаващите ме, моят поглед към Земята се затвори. От градината те ме отведоха в едно голямо здание. Като влизахме в него бях впечатлена от неговите детайли и изключителна красота. Зданията са съвършени там - всяка линия, всеки ъгъл, всяка подробност са създадени като съвършено допълнение на цялата структура,

създавайки чувство на завършеност и необходимост. Всяка структура, всяка творба там е дело на изкуството.

Бях отведена в стая, изключително построена и предназначена. Влязох и видях група мъже, разположени около дългата страна на маса с форма на бъбрек. Бях отведена да застана пред тях във вдлъбнатата част на масата. Почти веднага ме поразих нещо - там имаше дванадесет мъже, но никакви жени.

Като твърде независимо мислеща на Земята, аз бях чувствителна към ролята на жените в света. Бях загрижена за тяхното равенство и справедливо третиране и имах много строго определено мнение относно способността им да се състезават на равна нога с мъжете в повечето случаи. Щях да реагирам неодобрително към този съвет от мъже, без жени, но се учех да имам нов поглед към различаващите се роли на мъжете и жените. Това разбиране водеше началото си от по-рано, докато гледах сътворението на Земята. Тогава бях видяла разликите между Адам и Ева. Беше ми показано, че Адам е бил по-доволен от положението си в Райската градина и че Ева е била по-неспокойна. Показано ми бе, че тя така отчаяно искала да стане майка, че за да го постигне, била готова да поеме и риска на смърт. Ева не толкова се поддавала на „изкушението“, колкото е взела съзнателно решение да достигне условията, необходими за напредъка ѝ и нейната инициатива накара Адам да вкуси плода. Със своето опитване на плода тогава, те довели човечеството до смъртност, което ни е дало необходимите условия да имаме деца, но също и да умираме.

Видях Духа на **Бог** да се спира на Ева и разбрах, че ролята на жената ще бъде всякога единствена по рода си в света. Видях, че емоционалното устройство на жените им позволява да бъдат по-отзивчиви на любовта и да позволяват на Духа на **Бог** да се опира на тях по-цялостно. Разбрах, че ролята им на майки буквално им даваше едно специално сродство с **Бога** като създатели.

Разбрах също и за опасността, на която са изложени жените от **Сатаната**. Видях, че той използва същия начин на съблазняване в света, какъвто беше използван в Райската градина. Той се опитва да разрушава семейства, а с това и човечеството, съблазнявайки жените. Това ме разстрои, но знаех, че е вярно. Неговият план изглеждаше очевиден. Той атакува жените чрез тяхната липса на спокойствие, използвайки силата на чувствата им - същите чувства, които дадоха сила на Ева да активизира Адам, когато той беше твърде доволен от положението си. Разбрах, че **Сатаната** атакува връзката между съпруг и съпруга, раздалечавайки ги един от друг, използвайки примамките на секса и алчността, за да разстрои техния дом. Видях, че децата ще бъдат наранявани поради разбити домове и жени ще бъдат угнетявани от страх за бъдещето и, може би, вина - вина, като виждат семействата си да се разпадат. **Сатаната** ще може да използва страха и вината, за да разстройва жените и тяхната божествено предопределена цел на Земята. Беше ми казано, че щом **Сатаната** веднъж има жените, то мъжете лесно ще го последват. Така започнах да виждам разликата в ролите на мъжа и жената и разбрах необходимостта и красотата на тези роли.

При тази нова перспектива няха нищо против съветът да се състои само от мъже. Приех факта, че те имат своите роли и аз - своята. Мъжете излъчваха любов към мен и аз незабавно се почувствах в мир с тях. Те се наклониха един към друг и започнаха да се съвещават. После един от тях ми заговори. Каза, че бях умряла преждевременно и трябва да се върна на Земята. Чувах ги да казват, че е важно да се върна на Земята, че имам да изпълнявам мисия, но аз се противопоставях в сърцето си. Това беше мой дом и чувствах, че нищо, което те можеха да ми кажат щеше някога да ме убеди да го напусна. Мъжете отново се съвещаваха и ме попитаха дали искам

да видя отново живота си. Това беше почти заповед. Аз се колебаех - никой не иска земното му минало да бъде разглеждано в това място на чистота и любов. Казаха ми, че е важно за мен да го видя, така че аз се съгласих. От една страна се появи светлина и аз почувствах любовта на Спасителя до себе си.

Пристъпих наляво, за да наблюдавам връщането към миналото. То стана на мястото, където се бях изправила. Животът ми се появи пред мен във формата на това, което бихме сметнали за най-добре дефинирано като холограми, но при страхотна скорост. Бях крайно учудена, че мога да обхвана толкова много информация при такава скорост. Моето възприемане включваше много повече от това, което си спомнях да се е случило през време на всяко едно събитие от живота ми. Аз не само преживявах отново собствените си вълнения всеки един момент, но също и това, което другите около мен бяха почувствали. Аз изживях техните чувства и мисли към мен. Понякога нещата се изясняваха за мен по нов начин. „Да - казвах си аз. - Сега виждам! Кой би отгатнал? Но, естествено, то се разбира.“ После видях разочарованието, което бях причинила на другите и аз се свивах, докато техните чувства на разочарование ме изпълваха, смесени със собствената ми вина. Разбрах цялото страдание, което бях причинявала и аз го почувствах. Започнах да треперя. Видях колко много скръб беше причинил лошият ми характер и почувствах тази скръб. Видях своя егоизъм и сърцето ми молеше за помощ. Как съм била толкова безразлична?

Тогава, посред болката ми, почувствах над себе си любовта на съвета. Те наблюдаваха живота ми с разбиране и състрадание. Всичко, отнасящо се до мен беше взето под внимание, как бях възпитана, нещата, които ме бяха учили, мъката, причинена ми от другите, възможностите, които бях или не бях получавала. И си дадох сметка, че съветът не ме съдеше. Аз самата се съдех. Тяхната любов и състрадание бяха абсолютни. Тяхното уважение към мен не можеше никога да стане по-малко. Бях особено благодарна за любовта им, докато пред очите ми минаваше следващата фаза от завръщането ми към миналото.

Беше ми показан **„постепенно разпространяващият се ефект“**, както го описах. Видях как често съм била несправедлива към хората и как те често се обръщаха към други, извършвайки подобна неправда. Тази верига продължаваше от жертва към жертва, като кръг на домино, докато се връщаше до началото - до мен, виновника, който е обидил. Разпространяването тръгваше и се връщаше. Бях обиждала далеч повече хора, отколкото знаех, и болката ми се умножаваше и ставаше непоносима.

Спасителят пристъпи към мен, изпълнен със загриженост и любов. Неговият дух ми даде сила и той каза, че аз се съдех прекалено критично. „Ти си много сурова към себе си“, каза той. После той ми показа обратната страна на ефекта на разпространяването. Аз се видях да извършвам действие на доброта, просто действие на безкористност и видях разпространяването да започва отново. Приятелката, към която бях мила, беше на свой ред мила към една от своите приятелки и веригата се повтаряше. Видях да нарастват любов и щастие в живота на другите поради това едничко просто действие от моя страна. Видях тяхното щастие да расте и да влияе на живота им по положителен начин, понякога значително. Моята болка беше заместена от радост. И това от един прост акт на любезност. Една силна мисъл ме прониза и аз си я повтарях, и повтарях в ума: „Любовта е наистина единственото нещо, което има значение и любовта е радост!“. Спомних си Светото писание, което казваше: „Аз дойдох, да могат те да имат живот и да могат да го имат по-изобилно“ /Йоан 10:10/ и душата ми се изпълни с тази обилна радост.

Всичко изглеждаше така просто. Ако сме добри, ще получаваме радост. И внезапно се появи въпросът: „Защо не знаех това преди?“. **Исус** или един от мъжете отговори и отговорът се просмука в мен. Той потъна в най-дълбоката част на душата ми, променяйки завинаги схващането ми за изпитания и съпротива: „Ти се нуждаеше от отрицателните, така както и от положителните изживявания на Земята. Преди да можеш да почувстваш радост, трябва да познаеш скръб.“

Всички мои изживявания приеха сега ново значение. Дадох си сметка, че никакви действителни грешки не бяха направени в живота ми. Всяко изживяване беше за мен инструмент, чрез който да израствам. Всяко нещастно изживяване ми беше позволило да достигна до по-голямо разбиране на самата себе си, докато се науча да избягвам тези изживявания. Аз се видях също във възможност да помагам на другите. Видях дори, че много от моите изживявания са били дирижирани от ангели хранители. Някои изживявания бяха тъжни, някои бяха радостни, но те всички бяха изчислени да ме доведат до по-високи нива на познание. Видях, че ангелите хранители оставаха с мен при изпитанията ми, помагайки ми по какъвто начин могат. Понякога имах множество ангели пазители около себе си, понякога само няколко, в зависимост от моите потребности. Преразглеждайки живота си, аз видях, че често повтарях същите грешки, извършвайки същите злини отново и отново, докато накрая научавах урока. Но видях също, че колкото повече научавах, толкова повече врати на възможности ми се отваряха. И те бяха буквално отворени. Много неща, за които мислех, че са направени от мен самата, бяха показани, че са били разширени чрез божествена помощ.

Така прегледът бързо се промени от отрицателно изживяване към положително такова. Моето виждане за самата себе си беше променено и аз виждах прегрешенията и недостатъците си в една многоизмерна светлина. Да, те бяха тъжни за мен и за другите, но те бяха за мен средства, чрез които да се уча, да поправам своето мислене и поведение. Разбрах, че опростените грехове са заличени. Така като че ли са покрити от ново разбиране, от нова насока в живота. Това ново разбиране значи ме довежда до естественото изоставяне на греха. Въпреки, че грехът е заличен, поучителната част от изживяването остава. Така **опростеният грях ми помага да израствам и увеличава моята възможност да помагам на другите.**

Това разширено познание ми даде виждането, от което се нуждаех, за да простя истински на себе си. И аз разбрах, че прошката за себе си е това от което започва всяка прошка. Ако аз не мога да прощавам на себе си, невъзможно за мен е да прощавам истински на другите. А аз трябва да прощавам на другите. Каквото давам, това получавам. Ако искам опрощение, трябва да давам опрощение. Видях също, че поведението на другите, което аз критикувах най-много и прощавах най-малко, беше почти винаги поведение, каквото имах аз самата, или се боях да имам. Аз бях заплашвана от примерите на другите за моята собствена слабост или от своята потенциална слабост.

Видях колко вредно може да бъде пристрастяването към нещата от този свят. Всяко действително израстване настъпва духовно и земни неща като собственост и необуздани желания задушават духа. Те се превръщат в наши богове, привързвайки ни към плътта, и ние не сме свободни да изпитаме израстването и радостта, които **Бог** желае за нас.

Отново ми се каза, този път не с думи, а чрез разбиране, че най-важното нещо, което мога да направя в живота е **да обичам другите както обичам себе си**. Но за да обичам другите като себе си, първо трябва истински да обичам себе си. Красотата и Светлината на **Христос** бяха вътре в мен - той го видя! И сега аз трябваше да го търся

в себе си също така. Като че ли това беше заповед, аз направих точно това и видях, че бях подтискала истинската прелест на собствената си душа. Трябваше да я оставя да грейне отново, както някога.

Моето връщане към миналото свърши, а мъжете седяха мълчаливи, излъчвайки неограничената си любов към мен. „Ти не си завършила мисията си на Земята“ казаха те, „Трябва да се върнеш. Но ние няма да те принудим, изборът е твой.“

Без колебание аз казах: „Не, не. Не мога да се върна. Аз принадлежа тук. Този е моят дом.“ Аз стоях твърдо, знаейки, че нищо не можеше някога да ме накара да направя избора да тръгна.

Един от мъжете заговори, също решително: „Твоята работа не е изпълнена. Най-добре е да се върнеш.“

Аз не се връщах. Бях се научила като дете как да спечеля една битка и сега прилагам всички тези умения. Хвърлих се долу и започнах да плача.“ Не искам да се върна“, ридая аз, „И никой няма да ме накара. Оставам точно тук, където принадлежа. Аз свърших със Земята.“

Исус Христос стоеше вдясно недалеч от мен, греещ в своята блестяща светлина. Сега той излезе напред и аз почувствах неговата загриженост. Но примесено със загрижеността му, имаше някакво усещане за развеселяване. Той все още беше доволен от мен, разбирайки настроението ми и аз чувствах разбирането му относно желанието ми да остана. Аз станах и той каза на хората от съвета: „Нека ѝ покажем какво включва нейната мисия.“ Тогава, обръщайки се отново към мен, той каза: „Ще бъдеш запозната с мисията си, така, че можеш да вземеш по-определено решение. Но след това трябва да решиш. Ако се върнеш към живота си на Земята, твоята мисия и много от това, което ти беше показано, ще се изтрият от паметта ти.“

Съгласих се неохотно и ми показаха моята мисия.

След това знаех, че трябва да се върна. Въпреки, че ми беше омразно да изоставя този божествен свят на светлина и любов за един свят на трудност и несигурност, необходимостта на моята мисия ме принуди да се завърна. Но първо получих обещание от всеки един присъстващ, включително **Исус**. Накарах ги да обещаят, че в момента, в който бъде изпълнена мисията ми, те ще ме върнат у дома. Не исках да прекарам на Земята минута по-дълго, отколкото е необходимо. Моят дом беше заедно с тях. Те се съгласиха с моите условия и обстоятелствата около завръщането ми бяха задвижени.

Тогава Спасителят дойде при мен и изказа задоволството си от моето решение. Той ми напомни, че когато се върна на Земята няма да помня какво съм видяла относно моята мисия. „Докато си на Земята не трябва да мислиш каква е твоята мисия“, каза той. „Тя ще се изпълни с времето си.“

„О, той ме познава така добре!“ - помислих си. Знаех, че ако си спомня мисията си докато съм на Земята, аз ще я завърша колкото се може по-бързо и по-неефективно. Беше сторено според думите на Спасителя. Подробностите на моята мисия бяха отстранени от паметта ми. Не е останало дори и загатване, и странно, аз нямам желание да се замислям над нея.

Що се отнася до обещанието на **Бог** да ме вземе в момента, в който се изпълни мисията ми, последните му думи към мен още звучат в ушите ми: „Дните на Земята са кратки. Няма да си задълго там и ще се върнеш тук.“

(18) **СБОГУВАНЕТО**

Изведнъж ме наобиколиха хиляди ангели. Те говореха оживено, доволни, че бях решила да се върна. Чувах одобрителните им възгласи, подкрепящи ме с любов и насърчаване...

Като се оглеждах наоколо със сърце, разтапящо се от любов, долових, че започват да пеят. Някоя музика, която съм слушала през живота си, дори музиката в градината, можеше да се сравни с тази. Тя беше величествена, великолепна, внушителна и предназначена специално за мен. Те пееха спонтанно мелодии не толкова запаметени, колкото познати в момента, почувствани в момента. Гласовете им бяха чисти и всеки тон беше ясен и мелодичен. Не си спомням песента, която те пееха, но ми казаха, че отново ще ги чуя да пеят. Аз плачех без да се крия, потопена в любовта им и в небесната музика - едва вярвайки, че незначителна душа като моята може да се окаже в центъра на такова голямо преклонение. И знаех, че никой не е незначителен във вечността. Всяка душа има безкрайна стойност. Докато духът ми се изпълваше със смирение и благодарност, аз видях Земята с един нов поглед.

Когато небесата се отдръпнаха, видях Земята с нейните милиарди хора. Видях ги да се борят за съществуване, да правят грешки, да изпитват доброжелателство, да намират любов, да скърбят при смърт и видях ангелите да кръжат над тях. Ангелите знаеха хората по име и ги наблюдаваха отблизо. Те приветстваха направено добро и се натъжаваха от грешките. Те кръжаха наоколо да помагат и да дават напътствие и закрила. Видях, че можем буквално да повикаме долу хиляди ангели в своя помощ, ако го поискаме с вяра. Видях, че всички сме еднакви в техните очи, велики или дребни, талантиливи и несръчни, водачи или последователи, светци или грешници. Ние всички сме ценни и над нас бдят внимателно. Любовта им не ни изменя никога.

Гледката свърши и аз се взирах за последен път в своите приятели от вечността, двете жени, които ме бяха развеждали, моите три помагачи ангели и мнозина други, които бях познавала и обичала. Те бяха великолепни, благородни и прекрасни и аз знаех, че бях зърнала само бегло душите им. Аз бях имала привилегията да видя само малко преддверие от небесата, само част от този райски дом. Познание отвъд моите най-скрити мечти съществуваше там и в сърцата на онези, които обитаваха там. Планове, пътеки и истини ни очакват там, някои от които са векове стари, и някои, които трябва да създаваме все още. Показаха ми бегъл поглед от нещата на небето и аз ще го съхранявам винаги. Знаех, че ангелското пеене, изпълващо сърцето ми с любов тогава, щеше да бъде последното ми великолепно изживяване в онзи свят. И докато те продължаваха да изразяват любовта и подкрепата си, аз започнах да плача. Аз си отивах у дома.

(19)
ЗАВРЪЩАНЕТО МИ

Не беше изречено никакво сбогуване. Просто се намерих отново в болничната стая. Вратата беше полуотворена, светлината над мивката беше включена и на леглото под одеалата лежеше моето тяло. Аз стоях във въздуха и го гледах долу, изпълнена с отвращение. То изглеждаше студено и тежко и ми напомняше на работнически комбинезон, който е бил влачен в кал и мръсотия. В сравнение с него аз се чувствах като току-що взела продължителен успокояващ душ и сега трябваше да облека тази тежка, студена, кална одежда. Но знаех, че трябва да го направя - бях обещала - но трябваше да побързам. Ако помислех за него секунда по-дълго, щях да изгубя смелост и да избягам. Духът ми бързо се плъзна обратно в тялото. Веднъж извършено, действието да премина в него беше естествен процес, над който имах малък контрол. Обременяващото тегло и студенина на тялото бяха отблъскващи. Започнаха конвулсивни движения, като чели много волтове електричество пулсираше в мен. Почувствах болката и неразположението в тялото си отново и бях неутешимо подтисната. След радостта от духовна свобода бях станала отново пленник на плътта.

Както лежах, впримчена в тялото, моите трима древни приятели отново се появиха при леглото ми. Моите скъпи монаси, моите служещи духове бяха дошли да ме утешат. Бях така ужасно слаба, че не можех да ги поздравя, както исках да направя. За мен те бяха последното ми задържане към красотата и чистотата на мястото, където бях отишла и с цялото си сърце исках да се пресегна към тях и да им благодаря за тяхното вечно приятелство. Исках още веднъж да им кажа: „Обичам ви“. Но можех само да се взирам с очи, пълни със сълзи и да се надявам, че те разбират.

Не беше необходимо да говоря, те разбираха всичко. И стояха близо до мен мълчаливо, гледайки ме в очите, излъчващи своята любов, изпълвайки ме с дух, който надви всяка болка. В продължение на няколко скъпоценни секунди ние се гледахме очи в очи и общувахме сърце в сърце. В тези моменти те ми дадоха съобщение, което ще съхранявам като свещен знак на нашето вечно приятелство. Техните думи и присъствие ми вдъхнаха голяма утеха. Знаех, че те познавах не само моите чувства, но и пътя на новия ми живот и болката, която ще понеса от загубата на тяхната любов, отново рухванията в земния живот, трудните пътища напред. Те бяха доволни от решението ми да се върна на Земята. Бях направила правилния избор. „Но сега почини си малко“, казаха те. И създадох чувство на мир и спокойствие. Почувствах го да се излива над мен и незабавно започнах да изпадам в дълбок оздравителен сън. Докато се унасях, чувствах да ме обгръщат красота и любов.

Не знаех колко дълго съм спала. Когато си отворих очите отново, беше два след обед. Повече от четири часа след моята смърт. Колко от това време бях прекарала в духовния свят, не знаех, но четири часа изглеждаха достатъчно дълго време за всичко, което ми се беше случило. Не знаех дали бяха предприемани медицински действия, за да ме съживят или дали някой е влизал дори, за да ме види. Сега се чувствах отпочинала, но все още не можех да се отърся от дълбоката си депресия. Тогава започнах отново да преживявам случилото се, оставяйки всичко да премине през ума ми и се изпълних с учудване, че бях действително навестена от **Спасителя** на света и бях държана от неговите ръце. Започнах да се чувствам по-силна като размишлявах за познанието, което бях получила докато бях в негово присъствие и знаех, че неговата светлина ще продължи да ми дава сила и утеха в часове на нужда.

Готвех се да затворя очи и да се унеса в сън, когато долових някакво движение при вратата. Опитах се да се повдигна на лакът, за да видя по-добре и видях някакво

същество да пъха вътре главата си. Свих се назад от страх. После се появи друго. Те бяха същества с най-противната и гротескна външност, каквато може да си представите. Пет от тях влязоха през вратата, а аз цялата се парализирах от страх. Те изглеждаха получовеци-полуживотни - ниски мускулести същества с дълги животински или човешки нокти и диви, макар и човешки лица. Те идваха към мен ръмжейки, зъбейки се и съскайки. Те бяха изпълнени с омраза и аз знаех, че искат да ме убият. Опитах се да изпищя, но бях или твърде слаба, или твърде скована от страх, за да се движа. Бях безпомощна докато те дойдоха до пет-шест стъпки от леглото.

Внезапно **огромен купол от светлина**, почти като стъкло, се спусна над мен, а съществата се втурнаха напред, изглеждайки да са разпознали заплахата му за тях. Куполът ме предпазваше докато те френетично, неистово удряха по него и се опитваха да се покатерят по него, за да достигнат по-удобна позиция. Но куполът беше твърде висок да се покачат на него и плановите им бяха осуетени. Те пищяха и проклинаха, и съскаха, и започнаха да плюят. Бях ужасена, тъй като се чувствах впримчена в капан на леглото си. Съществата бяха упорити и не знаех дали куполът ще се задържи изправен. Дори не знаех какъв беше той.

Когато си мислех, че не мога да понасям повече и изглеждаше, че страхът ми ще ме завладее изцяло, моите боготворящи ангели монасите влязоха отново в стаята и съществата побягнаха. Ангелите казаха да не се боя и аз бях закриляна. Те ми казаха, че дяволът се разгневил от решението ми да се завърна на Земята и че той беше изпратил тези мощни демони да ме разстроят. Те ми обясниха, че куполът ще остане около мен през остатъка от живота ми. Казаха, че демоните може да се опитат да стигнат до мен отново и, че може да ги виждам или чувам в бъдеще, но куполът ще ме закриля. „Знай също“, казаха те, „че ние сме всякога близо до теб, за да ти помагаме и да те окуражаваме.“ Минути по-късно, за моя скръб, монасите си бяха отишли.

Това беше последното ми навестяване на моите трима служещи ангели. Наричам ги с обич моите монаси, но знаей, че те са трима от най-близките ми приятели в цялата вечност. Очаквам с неспокойно сърце деня, в който отново ще се прегръщаме един друг и ще подновим вечното си приятелство. Демоните дойдоха отново след като ангелите си тръгнаха, но куполът ги държеше настрана от мен. Пресегнах се за телефона да повикам съпруга си и започнах да обяснявам, че има демони в стаята ми. Той помисли, че халюцинирам и накара една от дъщерите ни да разговаря с мен по телефона, докато той набързо потегли за болницата. Десет минути по-късно Джо влезе през вратата. Той не можеше да види съществата в стаята, но дойде до леглото и държеше ръката ми, докато се опитвах да му разкажа какво ставаше. Скоро съществата се почувстваха безсилни и си отидоха, отново, без да се връщат оная нощ. Бях облекчена и започнах да се успокоявам. Тогава се опитах да разправам на Джо малко от своето изживяване в смъртта. Не влязох в много подробности тогава, но той разбра, че се беше случило нещо значително и беше изпълнен с любов и загриженост за мен. Ангелите може да си бяха тръгнали, но сега там беше Джо да ме успокоява и закриля. Любовта, която аз чувствах да идва от него може да не беше толкова могъща, както онази, идваща от ангелите и Христос, но въпреки това тя беше великолепна и много успокояваща. Любовта, която споделяме като простосмъртни, може да е несъвършена, но тя все пак има голяма способност да изцелява и подкрепя.

Докато Джо стоеше при мен, духът ми пътуваше вътре и вън от двата свята, като че ли завръщането ми не беше окончателно. Спомням си лекари и сестри да работят над мен, не знаех какво вършат или даже колко дълго са били там, но чувствах напрежението и тревогата в усилията им. Продължавах през това време да съзерцавам духовния свят и виждах много чудесни неща - неща от този и от другия

свят. Тогава получих друго силно изживяване, не във формата на видение, а на посещение.

В стаята влезе хубаво момиченце. То беше две или три годишно само и беше единственото дете, което бях виждала в духа. Златист ореол от светлина се излъчваше от него, блестейки където то вървеше из стаята. То изглеждаше много привлечено от Джо и докато лекарите и сестрите не бяха в стаята за момент, попитах го дали може да я види. Той не можеше. Тя имаше грацията на балерина, движейки се почти на върха на пръстите на краката си и извършвайки леки движения, като че ли танцува. Бях незабавно поразена от нейната спонтанност и щастие. Тя отиде при Джо и застана на върха на обувката му. Тя балансираше върху единия му крак и мятеше на високо другия крак зад себе си, както би могла една балерина и се накланяше напред да достигне панталоните му. Бях като хипнотизирана от това движение. Попитах я какво прави. Тя се обърна като се смееше, усмихна се дяволито, и аз разбрах, че ме беше чула, но не отговори. Почувствах нейната вътрешна радост, чистото преливащо щастие, което вътрешно я изпълваше. После тя се загуби от погледа ми и никога не се появи отново, но знаех, че няма никога да я забравя.

Следващите няколко часа сестри и лекари влизаха и излизаха следейки състоянието ми. Макар че ми обръщаха много по-голямо внимание отколкото през предишната нощ, нито Джо нито аз споделихме с тях нещо от моето преживяване. „Вие прекарахте действително тежко миналата нощ. Можете ли да ми кажете какво изживяхте?“ Разбрах, че не мога да го споделя с него и казах, че съм имала кошмари. Откривах, че ми беше трудно да разговарям за пътуването си отвъд и скоро не исках да споделям повече от него и с Джо. Говоренето изглеждаше да го разводнява. Изживяването беше свято. Минаха няколко седмици и аз все пак споделих за него с Джо и с по-големите деца. Те незабавно ме подкрепиха, отпъждайки страховете, които имах от това, да разкажа на семейството си какво се беше случило. Аз трябваше много неща да уча и да продължавам да върша през годините напред. Фактически, следващите няколко години щяха да бъдат най-трудните в моя живот.

(20)

МОЕТО ВЪЗТАНОВЯВАНЕ

Започвах да потъвам в дълбока депресия. Не можех да забравя сцените на красота и спокойствие в духовния свят и страшно исках да се върна там. Докато светът се въртеше около мен, аз започнах да се страхувам от живота, понякога даже ненавиждайки го молех да умра. Исках **Бог** да ме прибере у дома, да моля да ме освободи от този живот и от непознатата мисия. Получих агорафобия (страх да стоя на открито) страхувайки се да напусна къщата. Спомням си случаи, когато поглеждах към прозореца на пощенската кутия и желаех да имам смелост да отида до нея. Потъвах в себе си, умирайки с бавна смърт и, въпреки че Джо и децата ме подкрепяха чудесно, аз знаех, че им се изплъзвам.

В края на краищата спаси ме любовта ми към семейството. Дадох си сметка, че моето самосъжаление не беше добро за тях. Трябваше отново да се свържа с живота, да накарам себе си да загърбя духовния свят и да продължа напред. Насилих се да излизам от въщи и постепенно да се включа в заниманията на моите деца - училищна работа, благотворителна дейност, църковни групи, къмпинг, семейни ваканции и т.н. Всичко не стана изведнъж, но животът стана отново приятен. Въпреки че сърцето ми

никога не напусна духовния свят, любовта ми към този живот разцъфтя и стана по-силна отколкото преди.

Пет години след преживяването на смъртта почувствах желание да се върна в болницата, за да открия физически какво точно ми се беше случило през онази нощ. Никога дотогава лекарите не бях казвали и аз никога не бях питала. Дотогава бях споделила преживяването си с няколко приятели и те всички питаха за едно и също нещо: „Но знаеха ли лекарите, че си мъртва?“ Не се нуждаех от лекарското потвърждение, за да зная, че бях умряла - самият **Исус** ми каза, че е така - но приятелите ми искаха повече информация. Определих си час да посетя лекаря, който извърши операцията и отидох в кабинета му. Преддверието беше претъпкано с дами, които искаха да го видят. Сестрата каза, че той ще работи до късно. Почувствах се засрамена, че отнемам от ценното му време - тези други хора се нуждаеха от него повече, отколкото аз. Във всеки случай, почаках и бях въведена в кабинета му.

Когато влезе, той ме позна и попита с какво може да ми помогне. Припомних му операцията и той каза, че си я спомня. Тогава казах, че трябва да зная истината относно усложненията, които биха могли да възникнат в нощта след операцията. Той ме попита защо искам да знам и аз започнах да разказвам части от изживяното. Минаха четиридесет и пет минути. Преддверието беше претъпкано с хора, които все още го чакаха, но лекарят не помръдна. Приключих, обяснявайки, че не се интересувам от водене на съдебен процес, исках само да зная какво не беше наред, че за мен означаваше много да го узная. Без да говори, той се изправи и отиде до картотеката си. Когато се върна, сълзи изпълваха очите му. Да, каза той, имаше усложнения онази нощ, загубили ме за малко време, но мислели, че е най-добре да не споменават нищо пред мен. После той започна да обяснява какво се беше случило. Имала съм кръвоизливи през време на операцията и изглежда, че кръвоизливът настъпил отново по-късно през онази нощ. По време на моята смърт била съм оставена сама по време на смяната на сестрите и, понеже ме оставили сама, не знаели колко дълго съм била мъртва. Лекарите и сестрите се потрудили над мен, поставяйки ми инжекция, лекарства и АИ ВИ (интравенозни) през останалата част на сутринта. След изслушване на лекаря, бях доволна, че той и грижещия се персонал бяха направили всичко, което могат за мен.

Попитах лекаря защо плаче, а той каза, че сълзите му са сълзи от радост. Наскоро той загубил любим човек и намирал надежда в моя разказ. Моето преживяване в един отвъден свят му даваше утеха. Той каза също, че си спомня подобно изживяване на друг пациент отпреди години, и много от подробностите били същите. Той намирал утеха знаейки, че животът не свършва със смъртта, и, че ние ще срещнем отново членовете на семействата си. Уверих го, че има голямо основание да се надява на прекрасен живот, отвъд този - живот, далеч по-прекрасен, отколкото си представяме.

Когато напуснах кабинета му, почувствах се свободна. Можех да оставя завинаги зад себе си подробностите от моята физическа смърт. А на другите можех достоверно да кажа това, което всякога съм знаела: бях умряла фактически, но се завърнах.

(21)
МОЯТ СПЕЦИАЛЕН АНГЕЛ

Година след като посетих лекаря, шест години след моето преживяване, сестра ми Дороти се обади с необичайна история. Тя ми разказа за жена, която очаква бебе, и това бебе ще бъде дадено за осиновяване. Жената и съпругът ѝ били алкохолици, и едно дете им е било вече отнето за предишни проблеми. За съжаление, семейството, което взело първото дете имало твърде много деца и не можеше да приеме и това. Тъй като бебето американче по рождение, искаха да се отглежда в семейство на родители американци по рождение, за предпочитане в собственото им голямо семейство.

Дороти знаеше, че имам депресия за известно време, и смяташе, че ако ръцете ми са заети с още едно дете - това щеше да бъде моето осмо - това ще ми помогне да се нормализирам. Тя каза, че им трябвало някой да вземе бебето за няколко месеца. Аз го обсъждах с Джо и семейството, и въпреки че току що се бях записала в общинския колеж да започна работа за научна степен, намерих се в положение да го обмислям. Дъщеря ми Черил очакваше бебе и каза, че ще идва да ми помага всеки ден, така че ще може да добие навик при гледане на малко бебе. Джо каза, че не би имал нищо против да държи в ръцете си такова детенце отново - нашето най-малко дете беше на дванадесет. Съгласих се и, докато заетия със случая служител донесе миличкото момиченце в дома ни, имам всичко готово за внуците си и други дреболии, които децата ни бяха ползвали. Аз незабавно се привързах към него, създавайки връзка, за която знаех, че ще бъде трудно да бъде разрушена. Продължавах да си напомням, че то щеше скоро да ни напусне, но това, което умът ми продължаваше да казва, сърцето го отхвърляше.

Съдът беше в затруднение да намери дом, където детето да бъде осиновено от свои най-близки. Минаха два месеца. Дъщеря ми роди бебе момченце, и аз ги посещавах колкото е възможно по-често, взимайки със себе си приемствената ми дъщеря.

Тя беше весела, оживена и всякога искаше прегръдки. Когато боледуваше или искаше утеха, тя си пъхаше носа във врата ми и оставяше дъхът ми да пада на лицето ѝ. Това я успокояваше често, когато друго не можеше да го направи. Разбира се, цялото семейство я обичаше. Нашите дванадесет и четиринадесет годишни момчета сутрин я грабваха от детското ѝ креватче и я донасяха в стаята да си играят с нея.

Тя проходи на десет месеца, а мургавият ѝ тен беше здрав и блестящ като на всяко друго дете. Всяка сутрин я мажех с лосион, докато кожата ѝ стана мека като коприна, а през деня обичах да поемам дъха му. Любовта ми към нея се задълбочаваше през месеците, и скоро забравих, че тя не беше моя.

Тя беше на десет месеца и половина, когато, позвъни служителят по казуса, за да ми каже, че са намерили нейни роднини в друг щат. Родителите осиновители щяха да дойдат да я вземат след няколко дни. Бях потресена. Джо и аз бяхме подписали споразумение, че няма да искаме осиновяване, така че сега бях отчаяна. През цялото време си знаехме, че тя не може да бъде наша, но сега се намирах в най-тежкото страдание, което може да познава една майка. Щях да загубя детето си.

Опаковах дрехите ѝ в смътен облак на вцепенение. Другите хора ми говореха, но аз не ги чувах. В ума ми се въртяха въпроси, без да намерят отговор. Никога не бях

вярвала, че мога да бъда толкова много привързана, толкова много да обичам. Как бях допуснала то да се случи? Къде беше силата ми да го оставя?

Когато новите родители дойдоха, аз я занесох до колата. Отначало тя помисли, че отиваме някъде и щастливо се гушкаше в мен и каза „бай-бай“ на останалите от семейството ни. Те се намираха в същото вцепенение, което обгръщаше и мен. Родителите осиновители чакаха и не казаха нищо, за което бях благодарна. Тогава никой не можеше да каже нещо, което да ми даде утеха. Когато новата майка посегна към детето ми, сърцето ми подскочи и стегна гърлото ми. Искях да тичам след детето, да тичам и никога да не спирам; но краката ми отказваха да се помръднат. Те бяха слаби и трепереха.

Детето разбра, че го отнемаха от мен и започна да плаче. Сърцето ми се късаше. Докато колата се отдалечаваше, аз стоях неподвижна. Гледката на моето скъпоценно момиченце, плачещо, с протегнати към мен ръце, изгаряше душата ми. Разридах се и изтичах вкъщи, а картината в мен беше незаличима. Тя щеше да ме измъчва месеци напред.

Всичко в къщи ми напомняше за нея - пианото, където тя обичаше да сядва и да се прави че е „мама“, детската кошарка, пълна с играчки, креватчето, с празната бутилка в него. А най-много от всичко, безмълвието.

След три месеца, не можех повече да изтърпя и започнах да моля **Бог** да ми я върне. Спомените бяха твърде дълбоки, твърде пресни, твърде неутешими. Никой не говореше за нея, но аз знаех, че цялото семейство изпитваше болка; ние всички имаме нужда от нея. После, една вечер, след като духът ми беше съкрушен, давайки си сметка, че тя няма да се върне, аз се помолих за семейството, което я беше взело. Помолих нашия **Отец** на Небето да ги благослови, така че те да могат да я направят щастлива. Помолих се да я благослови и нея, за да може да приеме новата си среда и намери спокойствие в ума и радост. Молих се с цялото си сърце за това семейство и тяхната скъпоценна малка дъщеричка. После, чувствайки най-после, че всичко беше **в ръцете на Бог**, накрая се унесох и заспах.

Онази нощ бях събудена от вестител, който стоеше при леглото ми. Разбрах, че беше дошъл от духовния свят. Той каза, че обстоятелствата около детето ми не са наред, че то ще ми бъде върнато. Той каза, че ще имам телефонно обаждане, при което ще ми кажат: „Имам добра новина, а имам лоша новина“. Не спях до сутринта.

През следващите две седмици нямаше да напускам къщата. Всеки път, когато телефонът позвъняваше, аз скачах към него, очаквайки специалното обаждане. Разправих на Дороти за вестителя, но не можах да се реша да го разправам на останалите от семейството, нито дори на Джо. Чувствах като че ли вече бях достатъчно поставяла на изпитание търпението им. Даже и Дороти ми се чудеше.

Телефонът позвъня рано сутринта и аз чух глас, просто да казва: „Бети, тука е Елена. Имам добра новина и лоша новина.“ Седнах на леглото и изписах, „Чакай! Почакай за минутка!“ Бях заспала преди и мислех, че сънувам. Изпълзях от леглото и погледнах в огледалото да се уверя, че съм будна, после грабнах телефона и казах, „Добре, слушам!“ Сърцето ми биеше така силно, че пулсираше в тъпанчетата ми. Гласът продължи, обяснявайки, че детето ми е в болница. „Тя не искаше да свикне с новото семейство,“ Елът каза, продължавайки да плаче: „ти беше нейна майка за десет месеца и тя продължава да те търси.“

Елѐн продължи да обяснява, че докато детето плачело, ядѐт се разраствал, и една нощ в неистова ярост родителите я били хвърлили надолу по стѐлбите. Тогава детето било заведено в болница и изоставено, лежало болно в критично състояние две седмици. Тя не се поддавала на лечение и лекарите приели, че при своето емоционално състояние, тя никога няма да се възстанови. Накрая Елѐн каза, „Бети, ти си последната ни надежда. Знаем, че искаме много, но моля ти се, би ли могла да я вземеш обратно поне за известно време, поне докато се подобри?“

Прималѐя ми и дѐхѐт ми спираше. „Мога ли да ти позвѐня след малко пак?“ попитах. Тогава окачих слушалката. Часѐт беше седем и половина и Джо беше вече отишѐл на работа. Изтичах до стѐлбите и извиках децата. Казах им, че имам чудесна новина, но после не можех да я изрека. Гърлото ми се стегна, думите не излизаха от устните ми. Децата ме последваха до телефона и слушаха, докато телефонирах на Джо и се опитвах да му кажа какво се беше случило. Той каза, че ще се върне веднага. Неговият глас беше по-хладнокрѐвен от моя и това ме успокои. Започвах да се чувствам малко ободрена и си дадох сметка, че не бях дала отговор на Елѐн - вѐв вѐлнението си аз практически бях ѐ затворила телефона. Набрах отново номера и тогава се паникѐсах, че сѐм я разбрала погрешно. Ами ако всичко е било грешка? Тя се обади и аз я помолих отново да повтори всичко, нещо което тя направи, добавѐйки, че щеше да е летѐла до града, кѐдето било изоставено детето. Казах ѐ, че ще отида с нея, но тя каза, че не би било уместно - а да я чакам тук. Но тя ми беше казала кѐде е детето, и веднага след като затворих телефона, набрах пѐтническата агенция и планирах да бѐда сѐс сѐщия полет, като нея. Позвѐних ѐ отново и казах, че отивам с нея. Неохотно, тя каза, че ще се срещнем на летището. Друг служител, занимаващ се сѐс случая ще ни посрещне в другия град, като носи детето сѐс себе си. Полетѐт беше тѐврде дѐлѐг и щом ни оставиха да слезем от самолета, изтичах до терминала и започнах да тѐрся из множеството своето дете.

Знаейки,че служителя по случая е мѐж, тѐрсех сам мѐж с дете. Не можех да ги открия и почувствах, че обезумявам. Знаех как точно изглежда детето; защо не можех да го намерѐя?“ Тогава ги забелязах встрани, но детето в рѐцете му изобщо не приличаше на образа от спомените ми. Все пак, знаех, че това е тя. „Това е моето дете!“ чух се да викам, докато тичах кѐм тях и я грабнах от рѐцете му.

Детето беше без коса, освен няколко кичурчета тук-там. Очите му бяха подути, а едната вежда беше порязана и натѐртена. Тя незабавно ме позна и се вкопчи плѐтно в мен с двете рѐце и малките крачета плѐтно обгѐрнати около мен. „Какво са направили? Какво са направили?“ изплаках аз. Служителя по делото остана учуден при тази странна плачѐща жена, която беше издѐрпала детето от рѐцете му. Елѐн дойде зад мен и му обясни, че всичко беше наред, че аз бях майката на детето.

Джо и шестте деца ни посрещнаха на летището при заврѐщането ни. Очите им светнаха от вѐлнение и се изпълниха сѐс сѐлзи, когато видяха малкото вѐрзопче в рѐцете ми. Детето ги видѐа и на драго сѐрце отиваше при всекиго за кратко, нуждаейки се да се върне при мен между прегрѐдките.

Тя се дѐржеше здраво за мен, като че ли животѐт ѐ зависеше от моето съществуване...

През следващите няколко месеца тя не ме изпускаше от поглед. Почувствахме вредата, която беше нанесена на крехките ѐ чувства. Тя не говореше на никого, отказваше да ходи, а лицето ѐ беше безизразно. Единственият пѐт, когато издаде звук беше, когато я оставих. Тогава тя плака, докато се върнах. Накрая, пових я в кѐрпа за

съдове и я завързах за тялото си, така можех да свърша някоя работа из къщи. Тя и аз прекарахме няколко месеца така, вързани заедно. Поставих креватчето ѝ до своето легло и си лягах рано всяка вечер, защото тя отказваше да отиде да спи без мен до себе си. Отначало креватчето ѝ беше съвсем до леглото ми, и аз си прекарвах ръката през решетките и държах ръката ѝ докато заспиваше. Докато месеците минаваха, аз премествах креватчето ѝ малко по-надалеч всяка нощ, докато накрая, тя можеше да спи на другия край на стаята...

Джо и аз бяхме наели адвокат да започне незабавно процедурите за осиновяване. Бяхме също я завели в болница на преглед, за да документираме малтретирането, което тя беше изтърпяла. Открихме, че освен очевидните порязвания и натъртвания, тя беше пострадала от счупване на ръката, обезводняване, недोхранване и имаше рани на темето си, където са били скубани кичури от косата ѝ. За умственото ѝ състояние можеше само да се гадае, но отчаяното ѝ вкопчване към мен и отказа ѝ към други хора, показваха дълбоко недоверие. Лекарят видя, че здравето ѝ зависи от продължителния сигурен семеен живот, какъвто тя имаше при нас.

Съдът преразгледа въпроса и прецени всички доказателства. Решението скоро беше постановено: тя беше наша. Джо искаше да промени името ѝ, макар да не видят приликите в характера и дълбоката привързаност, която си бяхме създали; тя беше по закон преименувана Бети Джин, на мене, новата ѝ майка.

Докато малката Бети стана на две години и половина, тя се възстанови напълно и физически и емоционално. Тя отново стана най-милото и игриво дете в къщи, изненадвайки ни постоянно с бързото си чувство за хумор. Един следобед тя изтича към Джо. С дяволита усмивка на лицето, тя се изправи на върха на обувката му, изхвърли нагоре зад себе си другия крак и, балансирайки като балерина, се протегна да бръкне в джоба на панталоните му. Тръпка премина през мен, когато отново нахлуха спомени. Малката Бети се смееше, и аз чувах гласа на едно малко момиченце преди години, едно момиченце, което ни беше правило компания в една болнична стая, когато Небе и Земя изглеждаха едно. Тогава видях и разбрах повече. Към мен се върна образът на млада жена, спомен за красив и енергичен дух, който чакаше някога да дойде на Земята. Знаех също, че тъй като тя не можеше да се роди от мен, тъй като бяха ми извадили матката, тя беше намерила друг начин да стане част от живота ми. И сега знаех защо бях накарана да я взема като бебе. Ние бяхме най-близките приятелки завинаги, вечности от опитности преди зад нас, и вечности напред.

Семейството ми се беше увеличило след тези случки, и повечето бяха останали у дома. Те бяха създали свои собствени семейства и тръгнали по собствен път на развитие. Джо и аз все още се опитваме да им помагаме в трудни моменти, но знаем, че никога не можем да живеем вместо тях живота им и не бихме искали. Разбираме, че те са небесни същества като нас дошли тук за житейски опит на Земята. Не можем да погълнем тяхната скръб, не можем да предвидим тяхната радост. Всичко, което можем да направим е да бъдем семейство. Всичко, което можем да дадем е любов.

От 18 ноември 1973 г. изживях още изпитания, но не ми се иска да ги споделям; трябваша **деветнайсет години и безброй подтиквания** да ме накарат да споделя в тази книга преживяванията си. Всяко нещо има своето време; за тази книга моментът ѝ е сега.

Чудела съм се от време на време, какви точно последици ще има моята мисия, но разбира се, проумяване не дойде, отговор не се яви. Бях просто привлечена **да живея в светлината на Исус Христос и да продължа да приемам любовта му в живота**

си. Правейки това, предполагам, ще мога да направя всичко, което той би поискал от мен.

Трябва да се обичаме един другиго. Трябва да бъдем мили, толерантни, щедро да помагаме. Зная, че ще получим по-голяма радост чрез любов, отколкото по който и да е друг начин. Видях нейната чудесна, великолепна награда. Подробностите от моето преживяване са важни само доколкото да посочат, че ни помагат да обичаме. Всичко останало е притурка към него. Същественото е просто да следваме посланието на Спасителя, което той съвсем ясно изрази пред мен: „**Преди всичко друго, обичайте се един другиго.**“

Ще продължа да опитвам.

Книгата е изпратена от преводачката Мария Пъдарева и Матинка Иванчева

(***)

Американски бестселър за двойното преживяване на клинична смърт

Най-напред авторката е преживяла този тайнствен, красив миг в детството и тогава вече разбрала, че я е срещнало нещо извънредно, което ще повлияе на по-нататъшния и живот. Като дете не получавала любов и чувство на сигурност, нито в семейната среда, нито в училище, и макар точно за това така силно да е жадувала за собствено хармонично семейство. След развода остава сама с четири деца., но накрая успява да намери нов партньор, които и помогнал да осъществи нейния сън за щастливо семейство. След няколко години – след тежка операция – Бети Дж. Иди преживява клинична смърт за втори път. И този път ставало дума за удивително изживяване, което и донася разбиране за смисъла на живота и сигурността в **любовта на Бог**. Точно това второ преживяване завинаги промени и обогати нейното мислене и личност, и в резултат на това и нейната съдба.

В своята книга *Обгърната от светлината* споделя с читателите познанието, че **само любов, разбирателство, любезност, грижа за другите и смирение дават смисъл на нашия земен живот. Живеем заради това, че да обичаме, да раздаваме радост, да разбираме другите и да не ги съдим.**

Бележка на изработилия на Интернет:

Когато някое издателство слага запазени права (copyright) върху една книга, където съавторите са **Бог и Космическите същества на Светлината**, означава за всеки земен жител, че **ТРЯБВА ДА РАЗПРОСТРАНЯВА ТЕКСТА НА КНИГАТА БЕЗ КАКВИТО И ДА Е ОГРАНИЧЕНИЯ**. Не става дума за разпространение на същата оригинална книга. Следователно, **Бог и съществата на Светлината като решаващи съавтори ПОЖЕЛАВАТ, текстовете да бъдат разпространявани без каквито и да е ограничения !!!**

Повече от 7000 страници текст и 5000 образа на Космически хора ще намерите на Интернет:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl
www.feny-angyalai.hu
www.anjos-ceu.eu
www.angeli-raja.eu